

WESTERN ROMAN

LASO

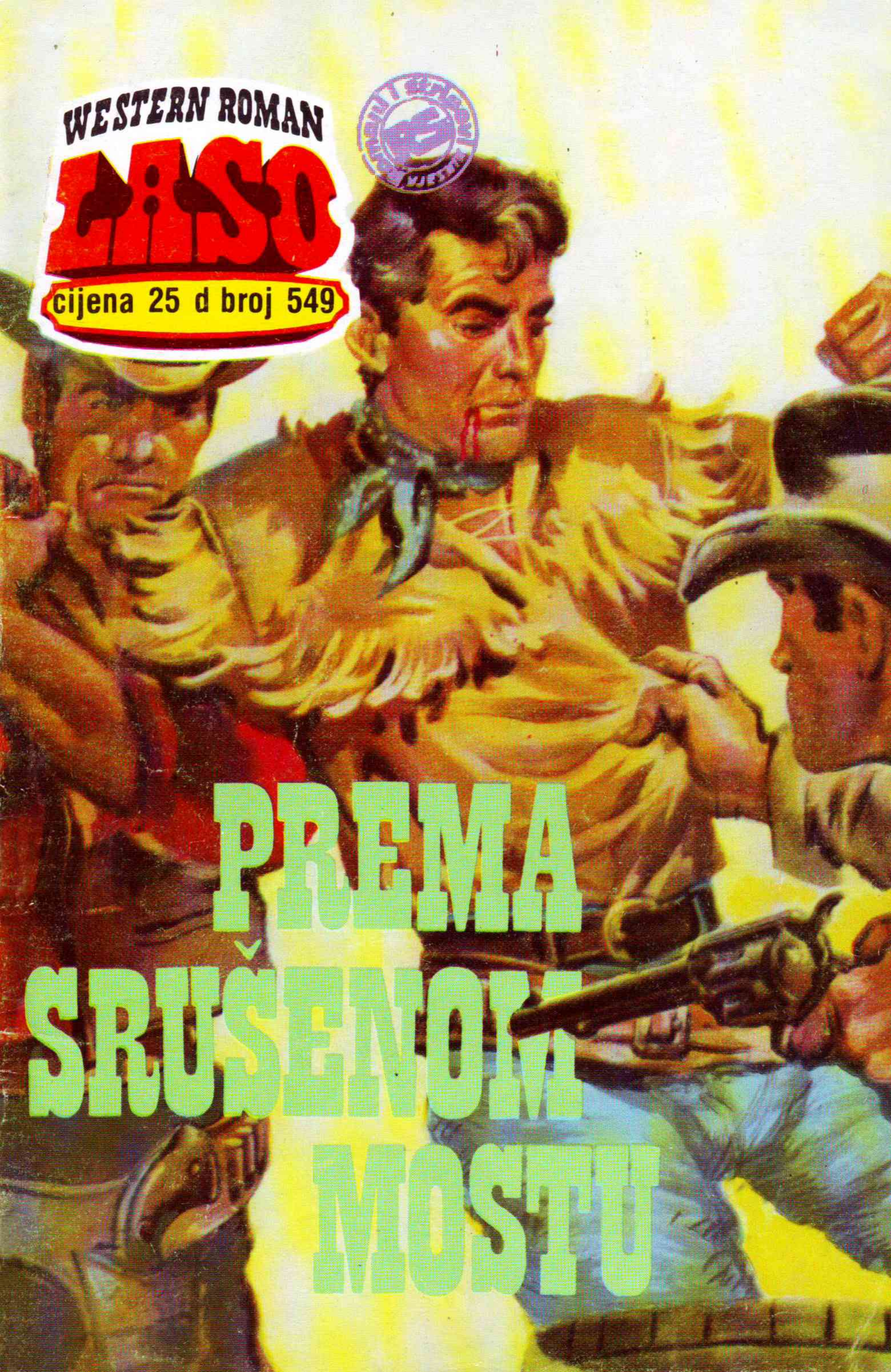
cijena 25 d broj 549

PREMA

SRUŠENOM

MOSTU

Bill Garrett

PREMA SRUŠENOM MOSTU

LASO 549

BILL GARRETT: **PREMA SRUŠENOM MOSTU**

Naslov originala: EIN DEPUTY FÄHRT ZUR HÖLLE

Recenzija: Mladen Stary

Copyright: Bill Garrett

Prijevod: T. Vodopija

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE Josip Adaković, dr. Vladimir Anić,
dr. Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy,
Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija
Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan,
Ismet Voljević, Ana Župan-Bender – GLAVNI I OD-
GOVORNI UREDNIK Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a
»Vjesnik« n.s.o.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva:
»Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4,
telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n.s.o.o.
– OOUR Novinska rotacija n.sub.o i OOUR TM n.sub.o., 41000 Zagreb, Avenija brat-
stva i jedinstva 4

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a
za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava
popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-
833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo:
DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci:
DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US \$ 15,00 – Uplata
za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 8. Zadnja kolor-stranica 15.000 d, c/b stranica 10.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 549 izlazi 20. 4. 1984.

I

Vjetar je fjukao gradom, podizao oblake prašine i prljavštine, kovitlajući ih ulicom. Već dugo nije kišilo. Pojavio se Steyner sa svojim ljudima, u namjeri da oslobodi svog čovjeka koga je šerif dan prije uhapsio u salunu Silver. Cijeli se grad plašio da bi se Steyner mogao pojaviti i sada je ovdje. Niska rasta, zdepast, podebeo, stajao je ispred saluna i gledao prema šerifovu uredu dok su njegovi ljudi žurili unutra. Ušao je posljednji.

Šerif i njegov zamjenik odmaknuli su se od prozora i zabrinuto se pogledali.

– Oslobodit ću Kendalla – utučenim će glasom šerif.

Bio je već u poodmakloj dobi. Po crtama njegova lica moglo se nazreti breme odgovornosti što ga je godinama nosio na leđima, nastojeći da se što pravednije i bolje brine o miru i redu u gradu. Nije ga vlastiti strah tjerao na pomisao da oslobodi razbojnika nego su ga

sami građani Table Rocka cijele protekle noći uvjeravali da će biti najbolje ako se razbojnika pusti na slobodu i tako izbjegne mogući sukob sa Steynerom i njegovom družinom. Svi su znali da će vođa razbojnika provesti u djelo svoje prijetnje ne urade li kako im je zapovjedio.

Šerifov pomoćnik, Mac Neill upola mladi od šerifa, djelovao je ozbiljnije nego što su to njegove godine odavale. Visok, plećat i pristao, bio je momak u naponu snage. Prišao je ormaru s oružjem i izvadio vinčesterku.

– Što namjeravaš? – upitao je šerif i nabrao obrve.

– Prevest ću Steynera žednog preko vode – mirno će Neill. – U međuvremenu odvedi Kendalla do kola.

Šerif ga je začuđeno promatrao.

– Kola su kod stare pilane – nastavio je Neill i spremio kutiju s mecima u džep svoje vjetrovke. – Spreman sam.

Sada idem u salun i tamo ću izvesti malu predstavu, a vi me pričekajte zajedno s Kendalom kod pilane. Čim stignem onamo, krećemo. Nemamo mnogo vremena.

— Mac! — zaprepastio se šerif. — Ovaj put, plašim se, nećeš uspjeti.

— Možda i hoću. To se nikada ne zna unaprijed. Mogućnost uvijek postoji — nasmiješio se Neill i prišao vratima.

— Ubit će te Steyner i njegovi razbojnici! — pokušao je još jednom šerif.

— Objasnit ću im da je Kendall zajedno s tobom već jutros napustio grad — smješkao se Neill. — Čim to čuju, vjerujem da će svoju energiju utrošiti drugačije nego da se bore sa mnom. Steyner zna da je s njime završeno ako Kendall progovori. Taj mu je momak važniji od mrtvog pomoćnika šerifa.

Otvorio je vrata i izišao.

Glavna ulica bijaše pusta. Jutarnji vlak napustio je grad prije sat vremena, tako da i na kolodvoru ne bijaše ni žive duše. Svi su se sklonili kad su vidjeli da su ozloglašeni razbojnici ujahali u grad.

Mac Neill nije oklijevao. Sigurnim korakom uputio se u salun.

* * *

Razbojnici su bili jedini gosti u salunu. Vidjeli su ga kako dolazi, pa se okrenuli od točionika čim je ušao. Steynerovo

se lice skamenilo. Odmjeravao je Neilla stisnutim hladnim očima.

— Nemojte samo prenageliti. Previše nas je da biste nam se mogli suprotstaviti — opakim će glasom razbojnik.

S puškom ispod pazuha, Neill zastane kod vrata i prije nego što se obratio vodi razbojnika sve ih pojedinačno odmjera pogledom.

— Nisam valjda lud — nasmiješio se naposljetku.

— ~~Oslobodite~~ Kendalla ili ćemo cijeli grad sravniti sa zemljom — oštro će Steyner.

Bruce i Gary, dvojica njegovih razbojnika, već opreza radi spustiše dlanove iznad revolvra.

— Kendall više nije ovdje — odmahnuo je glavom Neill. — Još za svitanja šerif i on napustili su grad. Došao sam kako bih vam to saopćio. Šerif će odvesti Kendalla u glavni grad.

— Vlakom? — zapanjeno će Steyner.

— Ne, — Neill ponovo odmahne glavom. — Kolima. No to vam ionako može biti svejedno. Naš se šerif vrlo dobro snalazi u ovom predjelu zemlje. Osim toga, prošlo je mnogo vremena otkako su krenuli.

— Bruce! — oštro će Steyner. — Povedi sa sobom četvoricu i podite pogledati ne zbija li naš prijatelj možda šalu s nama.

Ljudi što ih je na brzinu imenovao brzo su napustili salun i isto se tako brzo vratili,

smrknutih lica i ljutih pogleda.

— Ćelija je prazna — javi Bruce. — Kendalla nema.

Steyner je nervozno griskao donju usnicu. Odjednom se trgne i odlučnim koracima krene prema vratima.

— Vidjet ćemo se još — procijedio je prolazeći mimo Neilla.

Razbojnici požuriše za njim i ubrzo u brzom galopu napušte grad.

Mac Neill se okrenuo prema točitelju.

— Prije nepunih pola sata vidio sam šerifa. Još je bio u gradu — čudio se pipničar.

— Ti si ga vidio ali nije Steyner — sa smiješkom će Neill.

— Nadam se da znaš čuvati tajnu — doda pa požuri kako bi što prije neopažen stigao do pilane.

Lagani dvopreg bio je sakriven iza ograde. Kendall je sjedio u kolima, jedne ruke lisičinama pričvršćene za ogradu, a šerif je stajao kraj njega i začuđeno promatrao Neilla kako im prilazi brzim opreznim koracima.

Kad je Neill sjeo u kola, odložio pušku kraj sebe i prihvatio uzde, Kendall se pakosno nasmiješio.

— Moram požuriti — objasni Neill šerifu.

— Gdje je Steyner? — čudio se šerif. — Za najkasnije deset minuta krenut će za tobom i što ćeš onda?

— Već je krenuo — smješkao se Neill. — Maločas je zajedno sa svim svojim ljudima izjahao iz grada kako bi što prije stigao ova kola.

— Je li moguće? — zavapi šerif. — Mac, poludio si! — doda, pa se skloni u stranu.

Neill je potjerao konje prema izlazu iz grada. Sreća ga nije pratila dugo, jer Steyner nije zaslijepljen bijesom bezglavo odjurio na istok, nego je razdijelio ljude u manje grupe i razaslao ih na sve strane.

Za manje od sat vremena dvojica jahača ugledaju Neillova kola i s dva uzastopna hica u zrak upozore ostale.

Kendall se zadovoljno naceri, a Neill potjera konje što je jače mogao.

* * *

Kola su jurila prašnom cestom. Kada su se ponovo oglasili hici, upravo su prošla blagom uzvisinom i pojurila u oštri zavoj, a kotači su kovitlali guste oblake prašine i tako zaklanjali progoniteljima vidik.

Neill je primorao Kendalla da upravlja kolima a on je klečao i pucao na progonitelje.

— Predlažem vam da odustanete i pokušate spasiti goli život — povikao je Kendall kako bi nadglasao škripanje kotača. — Moji će nas prijatelji stići prije nego...

— Šutite i vozite, Kendall! — zapovjedi Neill.

— Ovo je ludost — ljutio se Kendall. — Polomit ćemo kosti a sve uzalud.

Kad su kola skrenula u zavoj i pojurila strminom, Kendall se odupro nogama o prednju ogradu a Neill rukama uhvatio za sjedalo, gledajući napeto preda se.

Odjednom kola naglo poskočiše i tik uza stijene nastave juriti dio puta na dva kotača da bi ubrzo pri sljedećoj blagoj uzvisini svom snagom tresnula na sva četiri kotača.

— Ovo je ludost! — ponovo zavapi Kendall. — Ubit ćemo se!

Htio je zategnuti uzde i usporiti konje, ali ga je nagli udarac puščane cijevi u rebra spriječio da to učini.

Neill se ponovo okrene. Četvorica razbojnika sve su se opasnije približavala. Za sada hici još nisu bili precizni, ali Neill je bio svjestan da će ih ubrzo doći do udaljenosti iz koje će moći točnije ciljati. Znao je da se ne može zanositi ni ma kakvom nadom. Steyne-rovci ljudi izdržljivi su i opasni razbojnici i bit će teško oduprijeti im se.

— Odustanite napokon! — očajno je povikao Kendall dok su kola jurila prema sljedećem zavoju.

Neill odmjeri udaljenost do progonitelja, a potom se okrene naprijed i letimično pogleda koliko su daleko od zavoja.

— Pažnja, Kendall! Skočit ćemo i kola jednostavno pustiti da odjure naprijed! — odlučio je Neill.

— Što? Jeste li poludjeli? — preneraženo će Kendall.

Neill ga uopće nije slušao. Sva njegova pažnja bijaše usredotočena na ljude koji su ih progonili. Svom su snagom tjerali konje i sve se opasnije približavali.

Okrenuo se naprijed. Konji su vukli prema rubu ceste da bi u što većem luku mogli ući u zavoj. Kendall se nagnuo u stranu kako ne bi pao. Kola iznova poskoče i tresnu zatim svom snagom o tlo. Uskovitlala se prašina. Ušli su u zavoj i na trenutak bili sasvim nevidljivi za potjeru.

— Sada! — zapovjedi Neill. — Skočite!

Potegnuo je uhićenika za rukav i povukao za sobom. Usprkos očajničkom pokušaju da se odupre, Kendall je bio izbačen iz kola i zajedno s Neillom otkotrljao se strminom u žbunje dok su kola odjurila dalje.

Neill ga je čvrsto držao dok su klizili strminom i stotinjak metara dalje zaustavili se u podnožju stare poštanske ceste. Kendall se otkotrljao na trbuh i podignuo glavu.

Četvorica jahača upravo su projahala iznad njih! Kendall skoči i pokuša nešto povikati, ali ga Neill odmah spriječi.

– Ako bilo što pokušate, pu-
cat ću – mirno reče. – I ne
pokušajte provjeriti hoću li pri-
jetnju provesti u djelo.

– Još ćete se tresti od
straha i proklinjati sami sebe
– bijesno će Kendall.

Neill je oprezno osluhnuo.
Topot konjskih kopita je
zamro. Progonitelji su zastali
ili su već toliko odmaknuli da
ih nije čuo.

– Znam da neće biti lako i
da ću naići na mnoge poteš-
koće, ali sve me to neće sprije-
čiti da vas odvedem onamo
kamo namjeravam – mirno
će Neill.

– Pješice? – nacerio se Ken-
dall.

Neill samo kimne.

– Sumnjam da ćemo tako
daleko stići – zadovoljno će
razbojnik i pogleda prema ce-
sti.

– Hajdemo sada! – naglo će
Neill i podigne pušku. – Napri-
jed! Onamo!

Kendall je začuđeno gledao
u pokazani mu smjer.

– Kamo? Natrag? – čudio
se razrogačenih očiju.

– Da. Idemo natrag u Table
Rock – objasni Neill. – Čini
se da vam se ta zamisao pre-
više ne sviđa.

Mrmljajući, je Kendall kre-
nuo naprijed a Neill za njim,
neprestano se oprezno obazi-
rući oko sebe.

– Steyner će ubrzo saznati
sve ovo – odjednom će razboj-
nik i zastane. – Zaboravljate,

čini se, da on sve sazna, a osim
toga smetnuli ste s uma kako
će vas ljudi u gradu iz straha
pred Steynerovom osvetom pri-
morati da me oslobodite.

Na cesti se odjednom pojavi
neki jahač. Neill naglo gurne
Kendalla i primora ga da se
baci na tlo.

– Ne razbijajte glavu onim
što vas se ne tiče, a sada šutite
– brzo će Neill.

Razbojnik je podignuo glavu
i tiho opsovao. Jahač je proju-
rio mjestom gdje su skočili s
kola i ubrzo nestao u zavoju.

– Brzo! Moramo požuriti! –
zapovjedi Neill.

Spustili su se još dio puta do
šume i tamo još jednom okre-
nuli prema cesti. Cesta bijaše
pusta.

II

Bruce je obrisao znojno čelo
i bijesno opsovao.

– Do đavola! – ljutio se raz-
bojnik. – Nitkov je negdje
očito skočio s kola.

– A Kendall je, razumljivo,
morao skočiti zajedno s njim.
Budala! – dodao je Gary. –
Moramo ih pronaći, jer će nas
Steyner rasjeći na komade ne
dovedemo li ih ubrzo. Prije
onoga drugog zavoja još sam
ih vidio obojicu u kolima. Gdje
bi mogli biti?

Zaustavili su konje na rubu
ceste i zagledali se niz padinu.

– Vjerojatno leže negdje do-
lje u žbunju, jer su prilikom

skakanja polomili sve kosti – mrzovoljno će Bruce.

– Ne vjerujem – odmahnu Gary. – Kendall bi nas dozi-
vao da su negdje dođe. Zasi-
gurno je Neill odlučio odvesti
ga natrag u Table Rock. Bu-
dući je ostao bez kola, ne preo-
staje mu ništa drugo.

– Gdje je Dean? – raspitao
se Bruce.

– Otišao je po kola. Morao
bi stići svaki trenutak.

– Nema nikoga – ljutito će
četvrti razbojnik upravo sti-
gavši do mjesta gdje su Bruce i
Gary zaustavili konje. – Gdje
su, do vraga?

– Samo gubimo vrijeme raz-
bijajući glavu gdje bi mogli biti
– odjednom će Gary. – Požu-
rimo natrag u Table Rock.
Možda nitkov smjera nastaviti
put vlakom. Mogao bih se čak
kladiti da je tako. Evo i Deana!
Bruce, reci mu neka ode Stey-
neru i sve mu ispriča. Bolje da
ovaj odmah sazna što se do-
gđa, jer ako bude prekasno
da išta učinimo, znaš da će za
sve optužiti nas. Silno mu je
stalo da pronađemo Kendalla i
znaš da ga želi ako ne živog a
onda mrtvog.

– Rogere, odjaši Deanu u
susret i reci mu neka ode Stey-
neru – mrzovoljno će Bruce.
– Zatim nam se odmah pri-
druži!

Roger je učinio kako su mu
rekli. Kada ih je malo poslije
sustigao, u brzom su galopu
pojuri prema Table Rocku.

U grad su stigli za pola sata.
Projahali su glavnom ulicom i
zaustavili konje pred salunom,
gdje su naišli na Georgea. U
taj se čas iz smjera kolodvora
oglasi prodoran zvižduk loko-
motive.

– Do vraga, je li to već vlak
za Laramie? – raspitao se
Bruce.

– Ne, nije – nasmiješio se
George. – Zašto? Vlak za Lara-
mie polazi tek za sat vremena.
Jeste li sve obavili? Gdje je
Kendall?

– U tome i jest problem što
ne znamo gdje je – bijesno će
Bruce. – Onaj prokleti šerifov
zamjenik lijepo nas je nasama-
rio. Ako ništa drugo, imamo
barem njegov dvopreg.

– Sumnjam da će Steyner
time biti zadovoljan – mirno
će George. – Kako se to dogo-
dilo? Trebalo je da vidite što se
ovdje zbivalo. Pola grada
ustalo je na noge i željelo pri-
morati šerifa da oslobodi Ken-
dalla. Jadnik, morao je poka-
zati ljudima da je zatvorska će-
lija prazna, jer ih nije mogao
drugačije uvjeriti da ga nema.
Mislim da bi mu ljudi inače
bili razrušili zatvor.

Bruce je zamišljeno dlanom
trljao lice i slijedio pogledom
gomilu prolaznika što su žurili
glavnom ulicom.

– Sada je na vama red –
zamišljeno će Bruce i odbojno
odmjeri Georgea hladnim po-
gledom. – Ti i tvoji prijatelji
zatvorite južni izlaz iz grada i

pričekajte Kendalla i Neilla. Morali bi ubrzo stići. Roger drži na oku šerifov ured, a Gary i ja pripazit ćemo na kolodvor. Hajde! Na posao!

— Steyner će se razbjesniti kada čuje što se dogodilo — smješкао se George. — Da pošaljem nekoga da mu javi novosti? — upita zajedljivo.

— Dean je već otišao — odbrusi Bruce i nastavi: — Reci Ringu neka prieka Steynera u salunu kako bi mu odmah mogao reći gdje smo i gdje nas može naći.

— Ne bih htio biti u tvojoj koži — nacerio se George i krenuo prema salunu.

— Jednom ću ovomu starom nitkovu razbiti sve zube što su mu još preostali — bijesno će Bruce i okrene se prema Garyju.

— Znam, ali za sada imamo prećih briga — odvrati Gary.

Bruce razjareno pljune, a onda zajedno otrče na kolodvor kako bi tamo pričekali vlak za Laramie.

* * *

Mac Neill držao je pušku uperenu u Kendallov zatiljak i s bojazni promatrao dvojicu jahača što su jahala uz potok i neprestano se ogledavala. Neill ih nije poznavao, ali od Steynerovih ljudi ionako je poznao samo dvojicu ili trojicu. I Kendall ih je promatrao, ali ničim nije dao naslutiti poznaje li ih ili ne.

Čim su jahači nestali u daljini, Neill je dopustio Kendallu da ustane i lagano ga odgurnuo naprijed. Potrčali su prema staroj pilani na rubu grada, prešli trkom posljednjih stotinjak metara i sklonili se iza gomile dasaka. Odmorili su se trenutak prije nego što su prošli kroz pilanu i otrčali do ulice. Ispod visokog luka ulaznih vrata u pilanu Neill je rukom zaustavio razbojnika i privukao ga uza zid, pa se oprezno ogledao. Šerifov ured bijaše točno preko puta. Prozorski kapci bijahu zatvoreni, jer je jako podnevno sunce svom jačinom pržilo s neba bez oblačka.

Neka su kola prošla ulicom, za njima dvojica jahača. Zaustavili su se pred salunom, ostavili konje u sjeni i požurili unutra da se okrijepe.

Neill je obrisao znojno čelo i jezikom ovlažio usnice. O svježem napitku mogao je samo maštati.

Dvije žene prođu u blizini mjesta gdje su se sklonili. Iako su bile zadubljene u živi razgovor, Neill je povukao razbojnika korak unatrag.

Ulica je ostala pusta, samo što je u daljini neki čovjek stajao u sjeni i činilo se kao da drijema na nogama, ruku u džepovima i šešira povučenog duboko na čelo.

— Naprijed, Kendall! — zapovjedi Neill. — Nemoj trčati. Hodaj!

– Ubrzo ćete vi trčati, Neill, kako biste spasili život – zlobno se razbojnik nacerio.

Izišli su iz sjene i polagano prešli ulicu do šerifova ureda. Ušavši, Kendall je pretjerano ljubazno pozdravio i bez poziva sjeo s prkosnim osmijehom oko usana. Šerif je ostao stajati na pragu i začuđeno gledao pred sebe. Neill je zatvorio vrata i odložio pušku na stol.

– Steynerovi su nam ljudi odmah bili za petama – objasni Neill. – Još prije prijevoja morali smo napustiti kola i vratiti se. Morat ćemo dalje vlakom, nema drugog izbora.

Šerif je spustio glavu i zamišljeno prošao dlanom kroz sijeđu kosu. Osjećao je grižnju savjesti i bio postiden zbog svega ovoga. Okolnosti su ga primorale da se prema svojem zamjeniku odnosi ovako kako je postupio. Ljudi u gradu previše su se plašili i željeli da se sve što prije završi.

– Do vraga, Mac! – promrmlijao je šerif. – Što ćemo sada? Kako ste uopće ušli u grad neopaženi? Možda vas je netko vidio i ubrzo će cijeli grad stajati pred vratima i zahtijevati da oslobodim ovoga nitkova.

– Mislim da nas nitko nije vidio – mirno će Neill, pa nastavi: – Nabavi mi dvije karte za Laramie i dalje nemaš s nama nikakvog posla.

Šerif je tupo gledao pred sebe, a Kendall se samozadovoljno cerio.

– Šerife, vaš prijatelj Neill pravi je junak – zlobno će razbojnik.

– Jezik za zube, Kendall! – ljutito će šerif.

Razbojnik je razvukao lice u grimasu i naslonio se na stolac.

– Vlak za Laramie polazi za dvadeset i pet minuta, a do onda ćete doživjeti mnoge neugodnosti, jer moji su prijatelji posvuda – mirno objasni razbojnik. – Što se tiče građana ovoga grada i oni će se ubrzo pojaviti, kako ste i sami naslutili, i zahtijevati da me oslobodite. Nitko od njih zasigurno nije zaboravio prijetnju koju je Steyer spomenuo. Table Rock ne bi bio prvi grad kojeg bi progutao plamen Steynerove osvete. Ljeto je prilično sušno, ljudi to znaju.

– Upozorio sam vas da držite jezik za zubima – ljutito će šerif.

– Nemoj ga slušati – sa smiješkom će Neill. – Radije požuri na kolodvor i kupi nam dvije karte za Laramie, Kendall i ja stići ćemo u posljednji trenutak i nestati prije nego što nas uopće tko opazi.

– Mac, ne znaš što govoriš – zabrinuto će šerif.

– Znam samo to da se ljudi ovoga grada plaše Steynera kao da ima oko sebe najmanje dvije stotine ljudi – ljutito će Neill.

– Pa mnogo manje i nema – naceri se Kendall.

– I nas bi moglo biti dvije stotine kada se svi ne bi od straha zavukli u svoje kuće i pravili se da ih se sve ovo uopće ne tiče – naglo će Neill.

– Steyner je starac koji je okupio oko sebe dvadesetak nitkova, i to je sve!

– Mislim da griješite – mirno će Kendall.

– Dosta je bilo priče – odjednom će šerif. – Idem na kolodvor, Mac. Vidjet ćemo se trenutak prije polaska vlaka.

Izišao je i naglo zatvorio za sobom vrata.

– Upravo je otišao kupiti karte za put u smrt – smješkao se razbojnik.

– Mislim da previše vjerujete Steyneru. Da nas do vas toliko stalo koliko vi mislite, vjerujem da bi već poduzeo nešto djelotvornije nego što je do sada učinio.

– Previše ste sigurni u sebe, Mac – ljutito će Kendall, svladavajući bijes. – Steyner vas je namamio tamo gdje je želio, a to je Table Rock. Poslao je za nama samo nekoliko ljudi, to je točno, ali nisu li i oni bili dovoljni da nas primoraju na povratak? – upitao je zajedljivo.

– Sud u Laramieju vrlo je brz u donošenju presuda i morat ćete požuriti s izjavom ako ne želite umrijeti – mirno će Neill kao da uopće nije čuo što mu je razbojnik rekao. – Vjerujem da ćete progovoriti i baš se zato pitam što Steyner misli

o svemu tome. Tko zna neće li doći na pomisao da ubije vas umjesto mene. Možda bi to bilo najsigurnije. Namjerno govorim o stvarima koje se vas, mislim, i te kako tiču – nasmiješio se Neill ugledavši Kendallove stisnute oči kako ga pronicljivo gledaju. – Na putu za Laramie Laramie ćemo se s mnogo neprilika, to je točno, i ja ću se morati vjerojatno boriti za svoj život, ali želim vas upozoriti da razmislite kako biste se možda i vi trebali boriti za svoj, Kendall. Ako budem trčao da spasim živu glavu, kako to vi kažete, možda bi bilo najrazumnije da i vi potrčite sa mnom.

– Nećete me navući na tanki led vašim brbljanjem – u nedoumici će razbojnik.

– Ako je Steyner postavio nekoga u zasjedu, sumnjam da će taj išta riskirati. Štoviše, vjerujem da će najprije pucati u vas.

– Rekao sam vam već da mene nećete zavarati tim brbljarijama – pokušao je Kendall ostati miran.

Neill je samo kimnuo, pa otišao do vedra s vodom da se osvježi.

– Znate li u čemu griješite? – odjednom će Kendall.

– Ne znam.

– Uvijek idete glavom kroza zid.

– To je istina – nasmiješio se Neill.

– Upropastit će vas vaša tvrdoglavost.

— Možda — zamišljeno će Neill — ali vas ću ipak sprovesti u Laramie.

Izvadio je vrećicu s duhanom, zamotao cigaretu i dobacio vrećicu Kendallu.

Malo zatim vratio se šerif.

— Do vraga, Mac! — ljutio se i naglo zalupio za sobom vrata.

— Nisi se smio vratiti u Table Rock.

Razbojnik se zadovoljno smješkao i polagano otpuhivao dim cigarete.

— Probit ću se, ne brini se — zaključio Neill, ustane i potpeticom čizme zgazi opušak.

Šerif mu preda karte, a onda ode do ormara s oružjem i izvadi pušku.

— Zašto? — stisnutih će očiju Neill. — Nitko nas nije vidio. Čega se plašiš?

— Nekoliko Steynerovih ljudi je u gradu — objasni šerif. — Osim toga, čini se da su se već vratili i momci koji su krenuli za tobom i Kendallom. U svakom slučaju, Steyner je očito o svemu već obaviješten. Predstojnik na kolodvoru me pitao za koga su mi potrebne karte za Laramie.

— Što si mu odgovorio?

— Ništa, do vraga! — ljutito će šerif i brzom, nervoznom kretnjom napuni pušku.

— Tako bih i ja postupio.

— Je li? — ljutio se šerif. — Znaš li što mi je rekao predstojnik? Rekao je kako iz opreza neće dopustiti da jedan od nas dvojice zajedno s Kendallom

ude u vlak. Dodao je kako ne može dopustiti da se životi putnika izlažu opasnosti. Sve to izrekao je tako glasno da su ga svi koji su se zatekli u blizini mogli čuti, pa možeš biti uvjeren da se vijest već proširila cijelim gradom.

Neill pride prozoru i otvori prozorske kapke, kako bi mogao promatrati ulicu.

— Predstojnik je vrlo mudar čovjek — zaključio Kendall uz lagani osmijeh oko usana.

— Vidiš li koga? — raspitao se šerif i prišao Neillu pošto je bijesno pogledao Kendalla.

— Koliko još imamo vremena? — upita Neill.

— Sedam minuta — odgovori šerif pošto je pogledao na sat. — Izidete na stražnji izlaz — doda i krene prema vratima, s puškom ispod pazuha. — Iza brda ugljena protrčite do dašćare i tamo se sklonite. S toga mjesta mogli biste se nevideni prikrasti posljednjem vagonu.

— O tome sam i ja već mislio — kimne Neill.

— Ja ću ostati kod lokomotive. Nadam se da ću moći predstojnika i ostalo osoblje željeznice uvući u neki razgovor kako ne bi previše gledali oko sebe.

— Čim vlak krene, mahnut ću ti — pokušao se Neill našaliti.

— Dječaće, pripazi što radiš — zabrinuto će šerif, podigne ruku u znak pozdrava, pa izide.

– Nešto ću vam predložiti, Neill – pokuša iznova Kendall.
– Pustite me da odem i zaboravimo sve što se dogodilo.

– Spremite se za polazak, Kendall – mirno će Neill.

– Neill, vaši su izgledi ništavni – razljutio se razbojnik.

– Steyneru sam potreban i on će poduzeti sve da bi me izbavio. Već ste, zapravo, tako reći mrtav. Steynerovi su ljudi odavno u gradu.

– Ušutite napokon i spremite se za polazak! Dok ne uđemo u vlak, da niste više progovorili ni riječ – zapovjedi Neill.

Uzeo je lisičine i stavio ih razbojniku oko zglavaka. Potom otvori stražnja vrata i gurne ga prema izlazu.

* * *

Kada je Bruce ušao u salun Silver Steyner je stajao za točionikom i dočekao ga hladnim prezirnim osmijehom, što je uvijek značilo da nešto nije u redu. Bruce je skinuo šešir i u nedoumici dlanom protrljao bradu.

– Zar ti nije Ringo rekao da ostaneš na kolodvoru? – otrešito će Steyner.

– Uopće ga nisam vidio – objasni smeteno Bruce. – Šerif se vratio i stoji kod kolodvorske zgrade. Sa sobom je donio pušku. Kendalla i Neilla nigdje nisam vidio.

– Naravno da nisi budući da nisi zavirio u šerifov ured – bijesno će Steyner.

– Što? Nije moguće? – čudio se Bruce. – Je li istina da su uistinu ovdje?

– Naravno da jesu – zareži Steyner.

– Znači da uistinu namjeravaju ući u vlak za Laramie?

– Koga se vruga toliko čudiš? – obrecne se Steyner. – Dakako da Neill namjerava, ali ti ćeš to spriječiti.

– Ja? Gary i ja sami? – u nedoumici će Bruce.

– Vi ste dvojica posljednji na koga bih se oslonio – prezirno će Steyner. – Ne plaši se. Svi smo u gradu. Čim se šerifov zamjenik i Kendall pojave, Ringo će odvesti kola pred lokomotivu, zakrčiti tako prugu i spriječiti vlak da krene. Ti i Gary pucat ćete u šerifova zamjenika. To je vaša jedina dužnost. Nat i njegovi prijatelji pobrinut će se za Kendalla. Čim se otarasite šerifa, otrčat ćete do dašćare gdje će vas čekati Dean s konjima. Nitko ne smije krenuti prije nego što se svi skupimo! Jasno? Ja ću biti na kolodvoru i dati vam znak kada da pucate. Neill i Kendall pojavit će se u posljednji trenutak prije polaska vlaka, znači za tri minute. Požuri!

– Zašto ne bismo otišli po njih u šerifov ured? – čudio se Bruce. – Tamo sada nema nikoga. Svi su na kolodvoru, vidio sam to vlastitim očima.

– Ti i tvoje oči! – zagrmi Steyner. – Čini se da ne vidiš

baš najbolje, jer inače bi morao uočiti da su Neill i Kendall napustili šerifov ured. Izgubili smo ih iz vida, ali ipak pouzdano znamo da su na putu za kolodvor.

– Tko zna ne sprema li nam onaj nitkov Neill ponovo neku smicalicu – zabrinuto će Bruce.

– Šerif je kupio dvije karte za Laramie – odvrati Steyner.

– Nadam se da ti to govori dovoljno. Moramo spriječiti da te karte budu iskorištene, jer svi dobro znamo što je sve u igri. A sada požuri, napokon!

Uto se vrata saluna naglo otvoriše. Izvana dopre reski zvuk lokomotive, a u salun utrči zadihani Ringo.

– Evo vlaka za Laramie! – javi razbojnik.

– Jesu li kola spremna, Ringo? – raspitao se Steyner.

– Jesu. Odvest ću ih ravno pred lokomotivu.

Bruce poravna opasač, odlučno odgurne šešir na zatiljak i krene prema izlazu.

– Moraš priznati da stvari koje ja organiziram uvijek uspješno završavaju – zadovoljno će Steyner i potapša Ringa po ramenu.

– Priznajem da si strašan, Steyner – smješкао se Ringo.

– A sada ćemo svima koji žele vidjeti pokazati kako se zaustavlja vlak – pobjedonosno će Steyner, pa zajedno s Ringom požuri prema vratima.

Na ulici su se rastali. Ringo je odjurio po kola, a Steyner se uputio na kolodvor.

Ponovo se ogласiše zvižduci nailazećeg vlaka. Vjetar je nosio zvuk kloparanja kotača i cviljenje kočnica dopiralo je sve bliže.

Već iz daljine Steyner je ugledao šerifa, koji je stajao na kolodvoru i čekao nailazeći vlak. Gledao je šerifa neko vrijeme i zatim odgovorio na znak što mu ga je uputio Dean, koji je stajao iza dašćare i čuvao konje. Ovaj je prenio znak što su mu ga uputili Bruce i Nat, stojeći s ostalim ljudima na kolodvoru. I Ringo neopazice podignu ruku, kako bi dao na znanje da je spreman.

Steyner se sklonio u sjenu kuća i pažljivo ogledao, ali Kendalla i Neilla nije mogao nigdje ugledati. Očito ih ni itko od ostalih nije vidio, jer pogledavši svakog pojedinog od svojih ljudi Steyner je kao odgovor dobio samo kratko odmahivanje glavom.

Vlak sastavljen od tri vagona uđe u stanicu uz silnu buku i tresak. Bijela para izlazila je iz cilindara a dugački trag dima izvijao se iz dimnjaka i polagano se slijegao na tračnice za vlakom. Strojovoda je neprestano povlačio signalnu zviždaljku, a tik pred ulaz ogласilo se i zvono.

– Pažnja! Sklonite se! – povikao je otpremnik vlakova. – Dolazi vlak za Laramie!

Na kolosijeku nastade silna gužva. Mnoštvo se guralo oko polagano nailazećeg vlaka. Steyner ugleda dvojicu svojih ljudi kako ispred vlaka skaču na drugu stranu pruge, da bi s one strane mogli nadzirati vagone.

Ringo je kola koja će tik pred polazak vlaka odvesti pred lokomotivu zaustavio pokraj glavne kolodvorske zgrade. Steyner se zamišljeno ugrizao za donju usnicu. Vlak se polagano zaustavljao pred njime i onda stao uz posljednji snažni trzaj.

Gusti dim obavio je razbojnika i na neko ga vrijeme onemogućio da vidi što se događa na stanici.

Okrenuo se, gušen kašljem i potrčao za Garyjem i Natom koji su hitali k posljednjem vagonu.

* * *

Dok je osluškivao cvilenje i tresak nailazećeg vlaka, Neill je uhvatio Kendalla za ovratnik i primorao ga da se pokrene i potrči prema brvnari zaklonjen brdom ugljena.

Stigavši do kraja nagomilannog ugljena, ugledaju iza brvnare konje i čovjeka kako stoji u zaklonu. Neill naglo potegne Kendalla za sobom i primora ga da se sagne. Čovjek u zaklonu pogledavao je na sve strane, ali na svu sreću nije ih opazio.

Uto Neill ugleda na začelju vlaka nekoliko nepoznatih

ljudi kako obilaze vagone i pažljivo promatraju sve unakolo. Niti jednog od tih ljudi nije poznavao i to je bio dokaz više da je riječ o Steynerovim nitkovima koje, naravno, nije još imao prilike sve upoznati.

— Sada ste gotovi, Neill — ushićeno će Kendall.

— Prije nego što ja budem gotov, udesit ću tebe — ljutito će Neil.

Na trenutak se činilo nemogućim da će uopće uspjeti ukrcati se na vlak. Onda je, na svu sreću, razbojnik što se sklonio iza brvnare odjednom otišao do vlaka. Isti trenutak Neill je gurnuo Kendalla i oni potrče dalje, sagnuti i zaklonjeni brvnarom, odakle ih je od lokomotive dijelilo samo nekoliko metara.

Teško su disali i iscrpljeni se naslonili o zid. Oko vlaka i dalje je vladala silna gužva, odjekivali su povici, ljudi su se penjali u vagone, vikali, vrata su se zatvarala uz tresak, čuli su se zvižduci, netko od osoblja iz vlaka neprestano je ponavljao da se vlak nalazi u Table Rocku i da stoji deset minuta.

Neill ponovo gurne razbojnika pred sobom i pažljivo proviri iza ugla ne bi li bolje vidio posljednji vagon, oko kojega se i dalje vrzmalo dosta svijeta, očito većinom Steynerovi ljudi koji su tražili Kendalla.

Neill nije dugo razmišljao. Peron se nalazio s druge strane vlaka i nije mogao vid-

jeti što se tamo događa. U strojovodinoj kućici petnaest tona teška lokomotiva Baldwin ložač je punio peć ugljednom i dodavao drva. Strojovoda je gledao kroz prozor.

— Brzo! Uspni se na lokomotivu! — zapovjedi Neill i zarije Kendallu puščanu cijev u rebra.

Dok su pretrčavali onih nekoliko metara što ih je dijelilo od lokomotive, nitko od ljudi na kraju vlaka nije ih ugledao. Neill je gurnuo razbojnika pred sobom na lokomotivu. Dok se penjao za njim, jedan se od dvojice ljudi koji su bili unutra okrenuo i začuđen na trenutak otvorio usta od zaprepaštenja.

— Hej, vas dvojica! — povikao je ložač. — Što ćete vi ovdje? Putnicima je mjesto u vagonu.

— Silazite! — doda strojovoda. — Zar ste poludjeli?

Neill odgurne Kendalla i primora ga da sjedne na ugljen.

— Hajde! Polazimo! — zapovjedi zatim osoblju lokomotive. — Požurite!

Strojovoda i ložač nekoliko su trenutaka začuđeno zurili u Neilla. Onda je ložač već htio zamahnuti lopatom što ju je držao u ruci kad ugleda šerifsku zvijezdu na Neillovoj vjetrovci.

— Hajde! — ponovo će Neill.

S kraja vlaka dopre pucanj popraćen uzvicima zaprepaštenja i straha. Neill potraži ru-

čicu kojom bi pokrenuo lokomotivu, ali nije se mogao snaći u mnoštvu ventila, poluga i cijevi i nije mu preostalo drugo nego da podigne pušku i uperi je u strojovodu.

— Krenite, čovječe! — ljutito naredi. — Razbojnici su opkolili vlak i doći će do pucnjave ako ne krenete!

Strojovoda oklijevajući ispruži ruku i dohvati ručicu. Neill skoči, čvrsto obujmi njegovu šaku i svom snagom gurne ručicu naprijed. Lokomotiva zadršće, para uz glasno šištanje pojuri u cilindre, a u kotlovima počne brujati. Onda se veliki kotači lokomotive počnu polagano okretati i povuku vlak naprijed uz snažni prethodni trzaj.

— Zar ste poludjeli? — usklikne strojovoda i svom snagom povuče ručicu natrag.

Neill je iznova gurne naprijed, pa odlučno zapovjedi:

— Vozite, čovječe!

U taj trenutak Kendall skoči i pojuri prema izlazu, kako bi iskočio.

Neill je ipak bio brži. Snažnim udarcem pesnice odbacio je uhićenika natrag na prikolicu.

S perona dopriješe povici. Šerifov pomoćnik proviri i ugleda grupu od šest ljudi kako trči uz vlak, namjeravajući stići lokomotivu. Dvojica su već trčala uz prikolicu.

Podigne pušku i zapuca. Ljudi se bace na tlo. Lokomo-

tiva je sve više ubrzavala i vlak je uskoro pojurio iz stаницe. Glasno i divlje konjsko rzanje natjera Neilla da okrene glavu na drugu stranu... ugleda kola kako jure na prugu ispred vlaka.

Konji su se plašili čudovišta što im je jurilo u susret i ispuštalo dim i paru. Vozač je upravo skočio sa sjedala i zapucao. Oko Neilla su svuda unaokolo zujali meci. On podigne pušku kako bi pucao u vozača kola. Ali prije nego što je stigao naciljati, ugleda šerifa kako trči uz vlak i puca puške uperene u vozača.

Vozač se sruši na tlo.

Neill je htio mahnuti šerifu, ali kada se okrenuo ugleda četvoricu kako uskaču u vlak.

Kuće su sve brže promicale ispred Neillovih očiju, vlak je sve jače ubrzavao. Uplašeni strojovoda povukao je signalno uže. Zviždaljka za paru glasno zaurla. Strojovoda i ložač bijahu se bacili na tlo i sada su uplašeno pokušavali ustati. U taj se tren na ugljenu u prikolici pojavi neki čovjek.

Neill podigne pušku i zamalo bi bio zapucao da u posljednji trenutak nije spoznao da čovjek pripada željezničkom osoblju. Ovaj se spustio brdom ugljena u strojovodinu kućicu i ljutitim pogledom prostrijelio ljude što ih je ovdje zatekao.

— Što se događa, Jack? — upitao je nervozno. — Zar si li

poludio? Kako se usuđuješ krenuti dok nije dan znak?

— Sve je učinio po mojoj zapovijedi — javi se Neill.

— Da, Johnie — zaplašeno će strojovoda. — Prijetio nam je oružjem i primorao nas da onako bezglavo krećemo. Za sve što se dogodilo odgovoran je šerif.

Okrenuo se i počeo potezati ručicu i ventil, kako bi poludjelu lokomotivu vratio pod kontrolu.

Kondukter ljutito pogleda Neilla, a zatim skrene pogled na razbojnika.

— Je li to možda Kendall? — upita.

— Jest — odgovori Neill. — A u vlaku se nalazi nekoliko Steynerovih ljudi.

— Čini se da ste uistinu poludjeli! — zaurla kondukter. — Zbog ovoga što ste učinili moglo je biti mrtvih i ranjenih. Na svu sreću, svi su putnici već bili u vlaku kada smo pojurili.

Kendal ustane, nehajno se nasloni na prozor strojovodine kućice, pa reče:

— Ako vam je imalo stalo do vaših putnika, naredite da se vlak smjesti zaustavi. Čuli ste da je nekoliko mojih prijatelja u vlaku.

— Zaustavite vlak! — poviče kondukter. — Odmah stani! Moramo ih se riješiti i iskrcati ih!

Strojovoda položi ruku na ručicu kočnice i pogleda šerifova pomoćnika.

– Da se niste usudili usporiti, a kamoli stati! – upozori ga Neill. – Nećemo stati prije Laramija. Vi se, John, vratite i objasnite onim razbojnicima u vlaku da ću ubiti svakoga tko se pokušava popeti ovamo.

– U Rawlinsu moramo uzeti vodu – javi se strojovoda – a iza Saratoge moramo duže od sata čekati vlak iz suprotnog smjera. Kad se ne bismo pridržavali tih propisa, dogodila bi se katastrofa.

– Svi dobro znate koga imamo ovdje – objasni Neill i upre pušku u Kendalla.

– Sljedeća stanica je Wamsutter Creek – oštro će John.

– Tamo ćemo stati i ne idemo dalje prije nego što vi i vaš zarobljenik ne sidete s vlaka. Zbog jednog jedinog čovjeka ne možemo dovoditi u opasnost živote pedesetak putnika.

– I ja tako mislim – suglasi se Kendall. – Zaustavite vlak i pustite nas da sidemo.

Neill pokaže na sanduk pokraj prolaza za prikolicu i oštro naredi:

– Sjednite tamo, Kendall, i šutite! I da niste više progovorili ni riječ!

Kendall sjedne, a kondukter se okrene u namjeri da ode.

– Hej, kuda? – zaustavi ga oštar Neillov glas.

– Moram se vratiti putnicima – ljutito će kondukter. – Ne mogu više ostati ovdje. A vi u Wamsutter Creeku odmah sidite s vlaka. Dok to ne uradite ne krećemo dalje.

– Otkočite vagone od lokomotive – predloži Neill – Tada putnici više neće biti u opasnosti, a mi možemo nastaviti put.

– Gotovo bih mogao povjerovati da ste razbojnik vi, a ne ovaj drugi! – razrogačenih očiju zaprepašteno usklikne kondukter.

– Za vrijeme vožnje tako nešto uopće nije moguće – javi se strojovoda.

U taj se čas iznad ugljena pojavi nečiji šešir, a onda prasnu hitac. Metak je bio namijenjen Neillu ali je pogodio konduktera, koji se trznuo i uz uzdah srušio. Dok su se strojovoda i ložać sagnuli da pomognu ranjenom, Neill naglo podigne pušku i opali. Šešir čovjeka na prikolici poleti u zrak i načas se ukaže nečija svijetla kosa, ali čovjek nestane prije nego što je Neill stigao drugi put opaliti.

– Lijepu ste nam kašu zakuhali, šerife – bijesno će ložać. – John je mrtav! Shvaćate li? Mrtav! A za to ste vi krivi.

Neill se ugrizao za usnicu i repetirao pušku ne odvojivši pogled od tamne gomile ugljena što su je dim i para obavijali gustim plaštem.

– Riješite se ovog zamjenika šerifa, ili ćete imati još mrtvih – javi se Kendall.

– Stati ćemo u Wamsutter Creeku – obrati se Neill strojovodi. – ali samo toliko koliko je potrebno da ložać otkvači vagone od lokomotive.

– Neću na to pristati! – pobuni se strojovoda. – Ovo je protiv svih propisa i uvjeren sam da je i protuzakonito.

– Dakako da je protuzakonito – prihvati Kendall uza smiješak.

Ložač šutke odmjeri Neilla. U sebi se nadao da će mu se tako barem pružiti prilika da side s vlaka.

– Zaboravljate putnike – Kendall će Neillu. – Onaj momak što je maločas pucao zasigurno nije jedini Steynerov čovjek što je ušao u vlak. Postoji mogućnost da nekoliko putnika uzmu kao taoce i tako vas primoraju da me oslobodite. Sumnjam da biste preuzeli odgovornost da nekoliko putnika strada zbog vaše tvrdoglavosti.

Strojovoda je usporio i Neill se odmah okrenuo da vidi zašto je to uradio.

– Ako ne usporim, u Wamsutter Creeku sudarit ćemo se s teretnim vlakom – objasni strojovoda. – Ako namjeravamo živi stići u Laramie, moramo se pridržavati voznog reda. Ako želite izbjeći eksploziju kotlova morat ćemo napuniti spremišta vodom.

Neill se ponovo okrene prema prikolici. U ruci je i dalje držao pušku. Odjednom osjeti nesigurnost, zahvaćen sumnjom. Nakratko pogleda mrtvog konduktera, pa zamišljeno kimne. Nije mogao predvidjeti da će netko poginuti, ali to nije bilo opravdanje.

Svjestan da za sve što se događa snosi punu odgovornost zabrinuto je gledao pred sebe, spreman da zapuca.

III

– Trebalo je da Ringo odmah odvede kola pred vlak a ne da toliko čeka – ljutio se stari George. – Tada do svega ovoga ne bi bilo došlo! Sada se moramo osloniti na Brucea i ostale koji su uskočili u vlak, a onaj prokleti šerifov zamjenik sjedi s Kendallom u lokomotivi. Za vožnje naši im ljudi mogu prići samo preko prikolice, a tako ih sve može nesmetano držati na nišanu.

Steyner je zamišljeno gledao u daljinu. Okrene se i pogleda u smjeru Table Rocka iz kojeg su izjahali u divljem galopu. Dvojica njegovih ljudi upravo su na nekoliko mjesta presijecali telegrafske vodove kako ljudi u Table Rocku ne bi mogli poslati ni ma kakve poruke sljedećoj željezničkoj stanici kroz koju će vlak proći na putu za Laramie.

– Sljedeća je stanica Wamsutter Creek – javio se Nat.

Taj je razbojnik nekoliko godina radio za željezničku kompaniju i zato je mnogo znao o željeznici.

– Vlak tamo ne stoji dugo, ali u Rawlinsu morat će uzeti vodu – nastavio je. – Zatim će u Saratogi cijeli sat čekati vlak iz suprotnog smjera. Najbolju priliku imamo tamo!

— E, u Saratogi je šerif Clark Henderson — upleo se George. — Vjerojatno ste čuli da je vrlo tvrdoglav i opasan. Ako Bruce i ostali ne riješe slučaj prije Saratoge, plašim se da ćemo morati oslobađati ne samo Kendalla nego i Brucea i ostale.

— Nisam ni mislio da bismo u Saratogi išta pokušavali — sa zadovoljnim će smiješkom Nat. — Samo sam htio reći da nam taj sat što će morati tamo stajati odgovara, i to zato jer ćemo imati više vremena da srušimo most preko rijeke North Platte pred Medicine Bow Lodgeom.

Svi zamišljeno pogledaše Nata, razmišljajući o njegovu prijedlogu.

— Nismo li već jednom razgovarali o tom mostu? — sjeti se Nat. — Onda kad smo namjeravali survati u provaliju poštanski vlak. Kendall je sada za nas isto toliko važan koliko je nekoć bio taj transport! Zamislite što bi se dogodilo da progovori pred sucom u Laramieju!

— Ta ti je zamisao vrlo dobra, Nate — zamišljeno će Steyner i dlanom protrlja bradu.

— Što će biti s Kendallom? Zar ćemo dopustiti da pogine? — preneraženo će George.

— Bolje on sam nego svi mi s njime — suho je objasnio Steyner. — Možda nije tako? Svi znamo da je jedan od onih koji ne mogu stalno šutjeti i da

bi kad-tad progovorio, a to bi značilo propast!

— Do sada nisam slučaj gledao s te strane — zamišljeno će George pa upita: — A što će biti s Bruceom i ostalima? I oni će biti u vlaku.

— Zar nisi maločas pome-
nuo šerifa u Saratogi? — reče Nat.

— Zaboga, ako ih Henderson uhapsi, onda smo tamo gdje smo i bili — pobuni se George. — Kendall bi bio mrtav, ali bi Bruce i ostali mogli progovoriti umjesto njega.

— To je problem o kojem ćemo raspravljati poslije — odluči Steyner. — Osim toga, Bruce zna za most. Poznata mu je i opasnost koja prijeti od šerifa u Saratogi. Osim toga nije baš sasvim glup! Podizanje mosta u zrak zapravo je samo posljednji izlaz.

Ljudi što su bili zaduženi da prekinu telegrafske vodove obavili su posao i upravo se vratili.

— Gotovo! — javio je jedan. — Glupanima u Table Rocku trebat će najmanje pet sati da ponovo uspostave vezu. Samo, prije toga se moraju usuditi napustiti grad i izložiti se opasnosti da se sastanu s nama — dodao je zadovoljno se cereći.

— Sada krenimo! — naredi Steyner pa doda: — Požurite!

Sva dvanaestorica podbodu konje i usmjere ih prema planinama na istoku, kako bi zapriječili put vlaku koji je u širo-

kom luku prema zapadu brzao u smjeru Saratoge.

* * *

Bruce je još jednom opalio i zatim skočio natrag u vagon i zalupio za sobom vrata. Gary izvuče iz džepa sat i zadovoljno se nasmiješi.

— Momci se pridržavaju voznog reda — obznani.

Bruce se osvrnuo po vagonu. Pogled mu zastade na mladoj ženi koja je blijeda lica i uplašena sjedila između Garyja i Franka. Sve su ostale putnike otjerali u drugi vagon i samo mladu ženu primorali da ostane s njima. Zadovoljno kimnuvši, Bruce će Garyju.

— Vrijeme je da momcima u lokomotivi pokažemo kakve karte držimo u rukama.

Gary ustane i šakom čvrsto stegne kolt.

— Neil će se morati predati — nastavi Bruce. — Nema više izbora. Samo pripazite da se ne uplete netko od glupana iz vlaka.

— Onaj Teksašanin nije više opasan, a od ostalih nitko drugi ionako ne bi pokušao ni zucnuti — zaključio je Gary. — Prije nego što napustimo vlak, morali bismo ozbiljnije porazgovarati s one dvije glupače u posljednjem vagonu. Ona stara ima oko vrata toliko zlata da se čudim što već nije pokleknula pod tolikim teretom.

— Stidite se! Kakav je to način ovako govoriti o jednoj ženi — razljuti se mlada žena.

— Ta je gospoda, osim toga, guvernerova žena.

— I vi biste rado bili guvernerova žena, zar ne? — glupo se nacerio Gary.

— Ja sam učiteljica, i to mi je dovoljno — odlučno će žena.

— Vi ste svi razbojnici, propalice i nitkovi i nemate pravo tako zlostavljati putnike.

— Imamo mi mnogo veća prava nego što vi uopće možete zamisliti — bijesno će Frank. — Pazite što govorite! Jezik za zube!

— Stidite se! — povikala je žena, očito ne shvaćajući ozbiljnost svoga položaja. Onda skoči i pljusne Franka.

— Mačka oštih kandža — smješкао se opasno Bruce. — Pripazi, Frank!

Razbojnik je ustuknuo i razjareno pogledom ošinuo ženu.

— Kad biste još jednom ovakvo nešto pokušali, uvjeravam vas da bih vam promijenio osobni opis — zarežao je prijeteći.

Učiteljica je stajala odlučna i hrabro ga gledala kada je vlak odjednom punom brzinom ujurio u zavoj. Izgubila je ravnotežu, pala na sjedalo i pritom izgubila šešir.

— Dosta je bilo — nasmijao se Frank i uhvatio je za zglavak. — A sada ćete učiniti onako kako ja kažem!

— Pustite me! Boli me! — jauknu žena.

— Pusti je, Frank! — zapovjedi Bruce.

— Prokletnica! — ljutio se i dalje Frank, a onda prijede na

drugo. — Požurimo, jer će inače vlak stići u Rawlins prije nego što mi išta poduzmemo.

— Da, hajdemo! — suglasi se Gary i zamahne revolverom.

— Podite za mnom! — doda i povuče ženu sa sobom u hodnik.

Bruce krene za njima.

— Pripazite na stražnja vrata — upozori Franka i Linka. — Spriječite svakoga tko bi pokušao ući ovamo.

Kad je Gary otvorio prednja vrata, u vagon je dopro gusti dim. Učiteljica još jače probli- jedi ugledavši pred sobom stražnji dio prikolice što se opasno njihala amo-tamo.

— Uspet ćete se ljestvama — objasni joj Gary. — Moj prijatelj Bruce i ja pridržat ćemo vas da ne biste pali, ali i zato da ne pokušate pobjeći i sakriti se negdje gore. Upozoravam vas, bilo bi vrlo nerazumno kad bi vam palo na um da pokušate pretrčavati ovo brdo ugljena kako biste se sklonili u lokomotivi. Odmah bismo vas spriječili. Jasno?

Vjetar i dim gotovo su oduzeli dah mladoj ženi dok je samo kimnula i zatvorila oči.

— Kako se zapravo zovete?
— raspitao se Bruce.

— Jenny Mortimer — jedva protisnu žena, pa nastavi: — Plašim se... ne mogu!

— Popet ću se ispred vas — odvrati Bruce i progura se naprijed. — Gary će vas držati odozdo. Ne može vam se ništa

dogoditi, naravno, ako budete razumni.

Izišao je na prednju platformu i uspeo se nekoliko prečki po ljestvama što su vodile ne prikolicu. Zaklonjen od vjetra stražnjom stijenom prikolice okrenuo se i pružio Jenny ruku.

— Hajde! — povikao je.

Stresla se od straha i htjela vratiti u vagon, ali Gary je bezosjećajno gurne naprijed.

* * *

Kad je vlak izašao iz zavoja, ložać se okrenuo od prozora i povukao signalno uže. Reski zvižduk nadglasa zvuk lokomotive.

— Što se događa? — raspita se strojovoda. — Što sada ovo znači?

— Na stražnjoj platformi stoje neki ljudi koji mi daju znakove. Htio sam im samo dati znak da sam ih vidio — objasni ložać i nastavi: — Mašu mi. Ne shvaćam što žele. U svakom slučaju, čini se da se u vagonima nešto događa.

— Tko zna koliko je tih nitkova ušlo u vlak — mrmljao je strojovoda. — Najvjerojatnije sjede u prvom vagonu, a sve su putnike otjerali iz njega.

— Je li moguće da na bilo koji način otkvačimo vagone?
— upita Neill.

— Do vraga, zar ne shvaćate da to u vožnji nije moguće! — ljutio se strojovoda. — Nemo- guće! Osim toga, razbojnici sjede u prvom vagonu i pucali

bi u svakoga tko bi se pokušao spustiti na platformu ispred vagona.

— Naravno da' bi pucali — nasmijao se Kendall — no mogli biste ipak pokušati!

S prikolice se ogласi pucanj. Metak razbije jedno prozorsko okno. Strojovoda i ložač se bace uplašeno na tlo. Kendall se smješкао, a Neill podigne pušku da zapuca.

— Mac Neill! — viknu jedan glas. — Šerife! Netko bi htio s vama razgovarati!

— Do vraga, pokvario se brzinomjer — uto će strojovoda. — Odsad uopće ne mogu kontrolirati kojom brzinom jurimo.

Dugački gusti dim na nekoliko je trenutaka prekrrio vrh ugljenog brijega na prikolici. Kada se razišao, ljudi u lokomotivi ugledaše na prikolici mladu ženu duge svijetle kose što se vijorila na vjetru.

Neill gotovo nije mogao vjerovati vlastitim očima. U nedoumici spusti pušku.

— Šerife! — povikala je uto žena. — Šerife, čujete li me? Ja sam Jenny Mortimer. Govorim u ime putnika.

Neill se ukočio od napetosti i iščekivanja.

— Slušam vas! Govorite!

— Razbojnici će nas sve ubiti ako ne zaustavite vlak i oslobodite Kendalla!

— Nadam se da ste sada zadovoljni — pobjedonosno će Kendall i ustane. — Rekao sam vam što će se dogoditi!

Neill ga gurne natrag prema sanduku na kojem je sjedio, skoči preko mrtvog konduktera i uspne se na ugljen, ali žena je već nestala a meci ga spriječiše da krene dalje. Bacio se na tlo, a kako je strojovoda upravo u taj čas naglo zakočio, bijaše odbačen unatrag i naglo se otklizao natrag u lokomotivu.

— Ubrzajte! — zapovjedi odmah.

Strojovoda šutke učini kako mu je bilo naređeno, ali uplašeno i prijekorno odmjeri Neilla.

— Sada ste, Mac, proigrali posljednju priliku — stisnutih zuba procijedi Kendall — Zar uistinu namjeravate čekati da moji prijatelji ubiju nekoliko putnika prije nego što se napokon predate? Izgubili ste, Mac! Shvatite to naposljetku!

— Da, predajte se! — pokuša ga nagovoriti i strojovoda.

Krupni ložač dohvatio je lopatu i na trenutak se činilo da će se baciti na Neilla.

— Nemate pravo tjerati stvari tako daleko! — bjesnio je ljutito.

— Želite valjda reći da razbojnici nemaju pravo stvari tjerati tako daleko kako to upravo čine — kiselo se nasmiješio Neill. — Uzeti putnike kao taoce uistinu je krajnje drsko.

— Znate kakvi su to ljudi — uzrujano će ložač. — Takvima je sve svejedno i baš u tome

morali bismo se razlikovati od njih. Pogledajte Kendalla. Taj nitkov uistinu nije vrijedan života ni neke životinje a kamoli nedužnih ljudi. Ne možete me uvjeriti da želite toliko riskirati samo zato da biste zadovoljili pravdu.

— Kakvu nagradu dobivate ako ga dovedete u Laramie kad ste tako tvrdoglavi? — upita strojovoda.

— Sve ovo činim samo za mjesečnu plaću od trideset dolara — ljutito im objasni Neill. — A sada dosta brbljarija! Zaustavite vlak! Polagano kočite!

* * *

Dok je strojovoda počeo polagano usporavati, Neill je izvuкао iz džepa ključ za lisičine što ih je Kendall imao oko zglavaka. Onda oslobodi razbojnikovu lijevu ruku i tu lisičinu pričvrsti za željeznu šipku ispod krova strojovodine kućice, tako da je Kendall morao stajati i nije postojala opasnost da pokuša pobjeći.

— Igrate se životima nedužnih putnika — upozori Kendall.

— Čim vlak stane, iskočite i otkvačite vagone od lokomotive — obratio se Neill ložaču a da se uopće nije obazirao na razbojnika. — Štitit ću vas pucnjavom. Krenut ćemo dalje čim obavite posao.

Vlak je već usporavao. Strojovoda je neprijateljski odmjeravao Neilla, a ložač je počeo uzmicati.

— To ne možete očekivati od mene! — povikao je uplašeno.

— Poludjeli ste! — ljutio se strojovoda. — Ne postoje ni najmanji izgledi da se iz ovoga izvučete, a mi ni ne pomišljamo da poginemo zajedno s vama. Nismo sišli s uma! Stat ćemo u Wamsutter Creeku i nećemo krenuti dalje prije nego što vi i vaš zarobljenik ne sidete s vlaka — odlučno je objasnio i ponovo ubrzao.

— Ne, Pitte! — poviče ložač. — Stani odmah! Sada! Izgubit ćemo posao ako se poslije otkrije da smo surađivali s ovim tvrdoglavim bikom od šerifa i da smo time sukrivci u pokolju koji će svaki trenutak izbiti u vagonima ako odmah ne stanemo. Shvatite napokon da ste izgubili! — povikao je i okrenuo se prema Neillu s lopatom u ruci.

Vjerojatno bi ga bio pokušao i napasti da strojovoda nije iznova naglo usporio i tako je ložač s lopatom u ruci odletio natrag.

Neill se nagnuo iz lokomotive i pogledao duž vlaka. Pod njima kotači su iskrili narančaste snopove žara.

Odjednom, kotači su se naglo zablokirali. Neill je čvrsto obuhvatio rukom jedan od željeznih krovnih potpornika kako bi se zadržao i ne bi pao. Naglim trzajem i gromoglasnom škripom vlak se naposljetku zaustavio. Iz prikolice padne nešto ugljena i pokopa ispod sebe tijelo konduktera.

— Ja ću otkvačiti vagone! —
poviče Neill. — Odmah nastav-
ljamo dalje!

Namjeravao je skočiti iz lo-
komotive i otrčati natrag, kako
bi dočekao razbojnike čim is-
koče iz vlaka, ali ložač se uto
odgurnuo i svom snagom ga
udario lopatom po glavi, točno
u trenutku kada se šerifov
pomoćnik sagnuo da bi isko-
čio. Neill padne na šljunak i
otkotrlja se u grmlje uz prugu.

Još je bio pri svijesti dok se
polagano kotrljao među žbu-
nje, i dok mu je trnje razdiralo
odjeću i ranjavalo ga. Na trenu-
tak neki ga grm zadrži u
uspravnom položaju, a potom
grane popuste i on se uz uzdah
sruši na zemlju.

Kad je skupio dovoljno
snage da podigne glavu, pišta-
nje lokomotive bijaše popra-
ćeno pucnjima. Ugledao je
ljude kako trče prema lokomo-
tivi i u idućem se trenutku već
uspinju. Otkotrljao se u stranu
i tek sada opazio da je pri
padu izgubio pušku. Ležala je
gore na šljunčanom nasipu uz
prugu.

Posvuda oko Neilla zujali su
meci i zabijali se u žbunje, lo-
meći granje i podižući ga u
zrak. Lokomotiva ispusti dugi,
glasni zvižduk. Kad se s obliž-
njega planinskog lanca vratila
jeka, vlak je već polagano kre-
tao.

Neill skoči na noge i hra-
brošću očajnika potrči nasi-
pom ne obazirući se na puc-

njavu. Vagoni su brzo odmicali
ispred njegovih očiju dok se
uspinjao prema nasipu. U tre-
nutku kad je napokon stigao
do vrha, upravo je prošao pos-
ljednji vagon. Vidio je lica put-
nika kako ga začuđeno i upla-
šeno promatraju kroz pro-
zorska okna, ugleda dvojicu
razbojnika kako nagnuti i da-
lje pucaju u njega i, očajan,
shvatio da neće stići uskočiti u
posljednji vagon.

Usprkos tome bacio se napri-
jed svom snagom. Uhvati u
prazno, samo su prsti lijeve
ruke lagano dotaknuli ljestve.
U skoku se ispružio koliko je
god mogao, ali uzalud. Pao je
na tračnice i ogorčeno opso-
vao.

— Trčite, šerife! — netko iz-
nenada poviče.

Na platformi posljednjeg va-
gona stajao je čovjek koga
Neill dotad uopće nije vidio.
Nagnut nad ogradom vitlao je
u ruci laso.

Neill potrči. Sa zadovoljst-
vom vidje da dosta dobro odr-
žava razmak, ali onda vlak
ubrza. Kad je već pomislio da
je i posljednja nada propala,
čovjek baci laso.

Pognuo je glavu i podigao
ruke kako bi što bolje dočekao
omču i gotovo u isti trenutak
osjetio snažni trzaj oko grudi.
Rukama je obuhvatio uže i
potrčao dužim koracima, kako
ne bi bio srušen, ali se spotak-
nuo i snažno bio odbačen u
stranu. Preskočio je tračnice

da ne bi pao i potrčao uz prugu. Čovjek na platformi dobio je pomoć. Nekolicina ljudi naginjala se sada nad ogradu i pomagala mu privući laso.

— Trčite, šerife, trčite! — vikali su.

Neill se borio koliko je mogao i, mada je vlak sve više dobivao na brzini, ljudi su ga ipak primicali sve bliže i bliže da bi ga naposljetku snažnim trzajem povukli do odbojnika. Neill ga odmah snažno obuhvati i ubrzo zatim podigli su ga na platformu.

Iscrpljen do krajnosti, znojan i izranjavan, legao je na željeznu ploču platforme kako bi došao do zraka i odmorio se makar na trenutak.

IV

Neill se odmaknuo od vrata. Meci su razbili staklo i nekoliko je krhotina lagano okrznilo njegovo ionako ranjavo lice.

— U Wamsutter Creeku nitkovi će znati na čemu su — obratio je drugi kondukter šerifovom pomoćniku. — Predstojnik u Table Rocku zasigurno je brzojavio u Wamsutter Creek što se dogodilo. Tamošnji će šerif biti na željezničkoj stanici i dočekati vlak. Vi nemojte ništa više riskirati. Dovoljno ste već svoj život izlagali opasnosti.

— Poslije svake oružane pljačke vlaka koju bi izvela Steynerova banda telegrafske su veze prekinute — odgovori Neill. — Čudio bih se da ovaj put bude drugačije. Nemojmo se nikako oslanjati na to da su građani Wamsutter Creeka obaviješteni o svemu.

— I što ćete sada, šerife? — očajno će kondukter. — Razbojnici već imaju dva taoca. Strojovoda i ložac za sada su pod njihovim nadzorom.

Neill je otrčao do stražnjih vrata prvog vagona iza lokomotive gdje su ga čekali ljudi koji su mu lasom pomogli da se uspne na vlak. Sva četvorica držahu u rukama revolvere. Iza njih stajao je trgovački putnik iz Oklahome. On je svoj revolver prepustio Neillu.

— Što mislite, šerife — napeto će trgovački putnik — hoće li razbojnici doći ovamo po ključ za lisičine kojima je onaj Kendall tako reći prikovao za lokomotivu? Ne vjerujem, naime, da su ga uspjeli osloboditi. Da jesu, već bi napustili vlak.

— Sumnjam da bi u ovoj pustoši iskočili iz vlaka — javi se jedan od naoružane četvorke.

— Pogledajte van, Kirby! Ovdje nema ničega. Gdje bi nabavili konje? U Wamsutter Creeku zasigurno će još biti u vlaku. Dakle, šerife?

— Ostat ću u vlaku sve dotle dok razbojnici budu naprijed u

lokomotivi. Pobrinite se za putnike. Najvjerojatnije će na stanici doći do pucnjave i stoga bi bilo najbolje da nitko ne izlazi iz vlaka prije nego što se sve smiri.

— A što ako razbojnici ne zaustave vlak? — upita Kirby.

— Ja putujem u Wamsutter Creek i htio bih tamo izići, mada to u ovom trenutku nije najvažnije, ali ne znam što će reći ostali.

— Je li uopće moguće da ne stanemo? — raspitao se Neill.

— Zašto ne? — kondukter sliježe ramenima. Ako prodemo da se ne zaustavimo, predstojnik će zasigurno obavijestiti ljude u Rawlinsu da nešto nije kako valja.

— Za desetak minuta morali bismo stići — zamišljeno će netko.

— Obavijestit ću o svemu putnike — reče kondukter, pa krene prema vratima — Znam da dvadesetak ljudi namjerava sići u Wamsutter Creeku. Ako svi oni budu upleteni u pucnjavu, bit će žrtava.

Neill pride jednom od prozora i pogleda van. Vlak je upravo jurio ravnicom prema obroncima planina što su se u blagom padu spuštali do željezničkog nasipa. Sunce je silazilo prema zapadu. Na poljima pasla je stoka, a u daljini nazarala se šuma.

Malo zatim pojave se prve kuće.

— Wamsutter Creek! — počeo netko. — Stigli smo!

Neill pogleda revolver u svojoj ruci. Dok je trčao prema stražnjoj platformi prvog vagona, žalio je što u ruci ne drži vinčesterku. Nitko od ljudi u vlaku nije imao pušku.

Putem susretne Jenny Mortimer. Lice joj još bijaše uprljano čađom.

— Žao mi je da sam vam morala ono reći — u nedoumici će mlada žena. — Razbojnici mi nisu pružili drugu mogućnost. Samo sam vam priredila daljnje neugodnosti...

— Niste mi priredili ni kakve neugodnosti — ljubazno je prekine Neill, pa upita: — Izlazite li u Wamsutter Creeku?

— Ne, idem za Laramie.

— Tada se sklonite u stražnji vagon i držite podalje od prozora, Jenny — blago će Neill i nasmiješi se.

— Ako dopuštate, osobno ću se pobrinuti za gospođicu — javi se Kirby.

— Hvala vam — nasmiješila se Jenny.

— Kakva žena! — tiho će Kirby pa namigne Neillu. — Ne mogu vam reći koliko mi je žao što sam se najavio u Wamsutter Creeku i što moram ovdje napustiti vlak.

Para je šištalala iz cilindara kočnica i naglim trzajem vlak počeo usporavati. Neill izide na platformu. Iz drugog vagona dojuri kondukter.

— Wamsutter Creek! Stigli smo! — vikao je uzrujano. — Wamsutter Creek!

– Jeste li rekli putnicima da ne izlaze iz vlaka? – raspita se Neill.

– Jesam. Čim stanemo, iskočit ću iz vlaka i obavijestiti osoblje na stanici što je posrijedi.

– Dobro, ali pripazite, jer će sigurno izbiti pucnjava – upozori ga je Neill.

* * *

Kako je vlak usporavao, tako se oglašise prvi pucnji. Neill se nagnuo iz vlaka da vidi što se događa. Mada je izričito zapovjedio da nitko ne silazi s vlaka, ugleda neke putnike kako iskaču iz posljednjeg vagona još prije nego što je vlak ušao u stanicu.

Među putnicima izbila je panika. Većina ih se prilikom pada ozlijedila. Stenjući i vičući, ležali su na šljunčanom tlu ili pokušavali otpuzati u zaklon.

– Zaustavite te budale! – poviče Neill kondukteru i zapuca prema razbojnicima.

Rančeri koji mu bijahu pomogli da se uspne na vlak, slijedili su njegov primjer i pucnjavom pokušavali spriječiti razbojnike da gađaju putnike. Jedan od rančera bijaše pogođen i skotrljao se iz vlaka.

– Natrag! Sklonite se! – poviče Neill.

Ispalio je posljednji metak i, dok je punio revolver, ugledao je razbojnika kako iskače iz vlaka. Uto se pred njima već pojavila željeznička stanica i

ljudi koji su čekali vlak začuđeno i uplašeno počese skakati u stranu.

Vidio je jednog od razbojnika kako podiže pušku i zato je skočio s vlaka kako bi prije tih nitkova bio na stanici. Prilikom skoka se spotaknuo i posrnuo, no ubrzo se ponovo uspravio i brzo otrčao do glavne zgrade. Tu se bacio u zaklon iza neke gomile kovčega.

Međutim Neill se zaprepastio kad je vidio da se vlak nije zaustavio i da razbojnici nisu iskočili iz lokomotive kako je to očekivao. Vlak je polagano ubrzavao i izlazio iz stanice ostavljajući za sobom gusti dimni oblak.

Neill skoči i sudari se s kondukterom koji bijaše skočio za njim. Pojuri za vlakom, ali ovaj put nije uspio uskočiti.

Zastane i ostane stajati na tračnicama s revolverom u ruci. Toliko mu je ponestalo zraka da nije imao snage ni psovati. Onda se ljutito okrene, kako bi potražio razbojnika koji je maločas iskočio iz vlaka. Ali u gomili uplašenih putnika koji su dočekali vlak i onih koji su iz njega iskočili, ozlijedivši se pri tome, nije ga mogao nigdje ugledati.

Uto dotrče predstojnik željezničke stanice i mjesni šerif. Neill im ukratko rastumači što se dogodilo.

– Do vraga, sada mi je sve jasno – ljutito je promrmljao

predstojnik. – Primili smo obavijest iz Table Rocka, ali nitko je nije mogao odgonetnuti. Računao sam stoga sa zakašnjenjem vlaka, ali ovako nešto...

– Jeste li sigurni da je jedan od razbojnika ovdje iskočio?

– htio se uvjeriti šerif.

– Jesam. Nestao je tamo između spremišta – pokazao je rukom Neill.

Jave se i neki od putnika koji su vidjeli čovjeka kako iskače iz vlaka i trči prema spremištima.

– Odmah ću poslati moje ljude da ga pronađu – odlučno će šerif.

Uz prugu liječnik je već previjao rane ozljeđenim putnicima. I ljudi su pomagali jedni drugima koliko su mogli.

– Javite u Rawlins što se događa – obratio se šerif predstojniku. – Šerif u Rawlinsu mora biti na vrijeme obaviješten, kako bi znao što mu je činiti. Mora postojati način da zaustavi vlak i uhapsi te nitkove. Ako do sada nisu uspjeli otvoriti lisičine, vjerojatno neće ni do Rawlinsa.

– Odmah ću, samo da otpremim vlak iz suprotnog smjera – odgovori predstojnik. – Evo, strojovođa mi već maše.

– Moram na bilo koji način požuriti za njima – zabrinuto će Neill i uhvati predstojnika za rukav. – Odmah!

– Na konju ih nećete stići – mirno će predstojnik.

– Govorim o onoj lokomotivi tamo – objasni Neill i pokaže rukom vlak što je iz Laramieja vozio u Table Rock.

– Kako to zamišljate? – prenerazio se predstojnik.

– Vrlo jednostavno – mirno će Neill kao da govori o najjednostavnijoj stvari na svijetu. – Otkvaćit ćete lokomotivu i dovesti je na glavni kolosijek.

– Sumnjam da biste uspjeli – odmahnuo je predstojnik.

– Moram dostići vlak za Laramie! – uporno će Neill. – Život putnika je u opasnosti! Sve sam vam objasnio. Zar je moguće da još ne shvaćate ozbiljnost situacije? Ti nitkovi drže taoce i tko zna što su sve sposobni učiniti. Vidite da se ni ma čega ne ustručavaju.

– Nell ima pravo – suglasio se šerif. – Moramo požutiti za njima.

– Ova vam lokomotiva ipak ne bi mnogo... – s nevjericom će predstojnik.

– Onda idi do vraga ti i tvoja lokomotiva! – ljutito ga prekine šerif, pa nastavi: – Dodite, Neill, da potražimo nitkova koji je iskočio iz vlaka. Vjerojatno je otišao nabaviti konja. On bi nam sigurno mogao štošta ispričati. Možda po nalogu svojih prijatelja mora nabaviti konje ili mu je povjeren neki drugi zadatak. Hajdemo!

* * *

Jednom od svojih ljudi šerif je doviknuo neka skupi ostale pred njegovim uredom a potom su potrčali prema spremištima.

— Mislim da je otišao na glavnu ulicu — zlovoljno će šerif malo poslije. — Ako je u staji za iznajmljivanje konja nabavio životinju, doći će ga pa makar već i napustio grad.

— Tražimo jednog čovjeka — počeo šerif čim su utrčali u staju.

Vlasnik, sjede brade starac, začuđeno je i pomalo uplašeno gledao u revolvare što su ih dvojica pred njime uperila u njega.

— Kakvog čovjeka? Kako izgleda? — čudio se starac.

— Do vraga, Neill, kako zapravo izgleda naš čovjek? — ljutito će šerif.

U nedoumici Neill zlovoljno sliježe ramenima.

— Ovamo od jutra nitko nije ušao — odmahnuo je glavom starac.

— Nedostaje li ti konj? — upita šerif.

— Ne! Što se uopće događa? Je li sve ovo u vezi s pucnjavom na kolodvoru?

Šerif nije odgovorio na pitanja, nego potrči uz pregratke.

— Alf, gdje su ove životinje? — upita kad je zastao ispred dva prazna pregratka.

— Rekao sam ti da kod mene nitko nije bio i da mi ne nedostaje ni dlaka na glavi a

kamoli konj — pomalo uvrijeđeno ponovi starac. — Rekao si da tražiš nekog čovjeka, pa što te se onda tiču moje životinje? Koga zapravo tražite? Sve mi se čini da ni sami ne znate za kim tragate — doda smiješeći se i namigne.

— Tražimo jednog od Steyne-rovih revolveraša — objasni šerif.

— Što? — zaprepasti se vlasnik staje.

— Da. Iskočio je iz vlaka i krije se negdje u gradu — doda Neill. — Prije nekih desetak minuta najvjerojatnije je potrčao glavnom ulicom.

— Do vraga! — uzrujano će starac. — Maločas je neki stranac utrčao k Larryju Fisheru i još sam se čudio zašto mu se tako strašno žuri.

— Larry Fisher je naš kovač — objasni šerif Neillu.

Obojica istodobno pomisle na lisičine koje razbojnici nisu mogli otključati i osloboditi Kendalla. Istrčali su iz staje i zajedno s vlasnikom staje požurili do kovača.

S revolverima u ruci otrčali su u dvorište kovačnice.

— Larry! Larry! — vikao je Alf. — Larry, gdje si?

Otrčao je u kuću i ubrzo se vratio razočaran.

— Nema nikoga. A maločas sam ga vidio kako razgovara s nekim strancem. S moga prozora vidim njegovo dvorište.

— Alf, daj ovom čovjeku dobrog konja, i to što prije —

brzo će šerif. — Neill, čim uzjašete, požurite do pruge. Čekat ću vas tamo sa svojim ljudima. Uvjeren sam da su razbojnici odmah iza grada zaustavili vlak i sada čekaju kovača.

* * *

Neill je uznajmio konja i odjahao do željezničkog nasipa. Šerifa i njegovih ljudi nije bilo, ali zato je na istočnom obzorju ugledao dim lokomotive.

Okrenuo je konja i uz nasip u brzom galopu napustio grad. Nije prošlo ni četvrt sata i on ugleda dvojicu jahača. Jahali su u istom smjeru i držali se nasipa isto kao i on. Vlak je krenuo natrag, a jahači koje je Neill ugledao ubrzali su i na nekoliko trenutaka nestali u dijelu šume što je dopirala do pruge.

Neill se okrenuo u sedlu ne bi li ugledao šerifa iz Wamsutter Creeka, ali iza njega nije bilo nikoga. S druge strane nasipa raslo je grmlje i drveće koje je pružalo dobar zaklon i zato je potjerao konja preko tračnica na drugu stranu i nastavio jahati u zaklonu stabala. Dvojicu jahača pred sobom nije ispuštao iz vida.

Dimni trag primicao se sve bliže. Vlak se brzo vraćao. Istodobno kada i vlak opazio je i jahače kako zastaju uz prugu i jedan maše šeširom. Žviždaljka lokomotive oglasila se kao odgovor na njegovo mahanje, a kočnice glasno zacvilješe dok je vlak usporavao da bi ubrzao stao.

Obojica jahača skoče s konja i potrče prema lokomotivi. Jedan za drugim uspele su se na platformu posljednjeg vagona, a onda vlak iznova krene.

Kad je strojovoda svom snagom potegnuo ručicu za brzinu, teška se lokomotiva zatresla a dim i plameni jezičci počeli su sukljati iz dimnjaka. Nekoliko trenutaka veliki su se kotači okretali na mjestu a potom, kao nekom nevidljivom silom, potegnuše golemu lokomotivu naprijed i vlak se pokrenuo.

Neill je potjerao konja, probio se kroz žbunje i pojurio prugom. Iz vlaka se ogłase pucnji. Dvojica jahača što ih je pratio već bijahu otišla s platforme, ali sada su se vratili i sasuli na Neilla kišu metaka kojoj je samo nekim čudom izmaknuo.

Podigao je revolver i zapucao. Jedan od dvojice na platformi ispustio je revolver i srušio se.

Neill skrene konja s pruge i potjera ga uz vlak, u namjeri da se dočepa ljestava. Revolver je spremio za opasač kako bi mu obje ruke bile slobodne da su uhvati za ljestve.

Iz vlaka su neprestano dopirali pucnji, i dok se objema rukama uhvatio za metalne šipke konj je posrnuo pogoden. Neill udari o šipke i osjeti strašnu bol. Stisne zube. Morao je skupiti svu snagu da bi se povukao gore.

Kad se uspravio i nakratko okrenuo, ugleda u daljini šerifa i nekoliko ljudi. Tjerali su konje svom snagom, ali već se sada vidjelo kako ne postoji ni najmanja mogućnost da stignu vlak što je sve više ubrzavao.

U posljednjem vagonu nalazili su se putnici. Među njima bili su Jenny Mortimer i trgovački putnik Kirby, koji ipak nije izišao u Wamsutter Creeku. Larry Fisher, kovač, stajao je kod vrata. U ruci je držao tešku metalnu šipku i uplašeno buljio pred sebe. Neill skoči naprijed i potegne ga u stranu. Djelić sekunde poslije metak je raznio prozorsko staklo na vratima i zario se u sjedalo nasuprot vratima na svu sreću prazno.

— Sklonite se! — poviče Neill i zapuca u smjeru odakle se oglasio prethodni pucanj.

Zatim zajedno s kovačem otpuže do putnika koji su ranjenog razbojnika unijeli s platforme unutra i upravo mu previjali ranu.

— U vlaku je od putnika ostalo samo pet žena i trojica muškaraca — trgovački putnik obavijesti šerifovog pomoćnika.

— Mene su doveli silom — uzrujao se kovač.

Neill mu je objasnio zašto su ga razbojnici dovukli ovamo, a zatim mu je oduzeo željeznu šipku i bacio je kroz prozor.

— Ništa ne smijemo prepustiti slučaju — objasnio je, pa

izvadio iz džepa ključ kojim bijaše zaključao lisičine i bacio ga za šipkom.

Putnici ga šutke promatrahu.

— Ima li ovaj ikakvo oružje?

— raspitao se Neill i pogledao razbojnika.

— Ne, revolver mu je, čini se, prilikom pada ispao iz ruke — sa žaljenjem objasni Kirby.

— A vi? — upita Neill muškarca koji je stajao do trgovačkog putnika.

— Na žalost nemam revolver

— zaniječe putnik.

— Svi ostanite ovdje i najbolje će biti da sjednete na pod — zamišljeno će Neill.

— Za sat vremena trebali bismo stići u Rawlins — reče trgovački putnik. — Tamo lokomotive uvijek uzimaju vodu. No kako onaj nitkov još nije oslobođen, vlak se vjerojatno ni tamo neće zaustaviti, osim ako ljudi u Rawlinsu nisu obaviješteni i spriječe prolazak vlaka.

— Zaboga — zavapi neka žena — svi ćemo izginuti!

— Ne brinite — Neill je pokušao umiriti. — Šerif u Rawlinsu sigurno zna dokle može stići vlak a da ne uzme novu zalihu vode i tamo će nas čekati sa svojim ljudima. — Ni sam nije previše vjerovao u tu mogućnost, ali nije želio da zavlada još veća uznemirenost.

— Kad lokomotivi ove marke ponestane vode, onda ona ne stane nego eksplodira

– uz blagi smiješak objasni trgovački putnik. – Sumnjam da razbojnici to znaju.

– Strojovoda mora znati i sigurno će ih upozoriti – ljutito će Neill.

– Vidio sam jednom neki brod kako je eksplodirao. Bilo je strašno – zamišljeno će muškarac do Neilla.

– Sjednite i nemojte se micati odavde! – zapovjedi Neill. U ruci je držao revolver što mu ga je prepustio trgovački putnik.

S oružjem u ispruženoj ruci polagano se počeo šuljati prema lokomotivi dok nije pred sobom ugledao prikolicu iznad koje se kovitlao gusti dim.

* * *

– Rawlins, Saratoga a onda most – razjareno će Kendall.

Znojio se cijelim tijelom i ljutito psovao.

– Imaš li to na umu, Bruce?

– nastavi Kendall. – Još ste samo trojica ovdje, a onaj prokleti Neill ponovno je u vlaku.

– Jedan jedini čovjek nikada ne može biti opasan za nas – mirno će Bruce. – Mi smo trojica, a on je tako reći sam.

– Sve bi to bilo vrlo zanimljivo kad biste me napokon oslobodili ovih lisičina – bijesno je mrmljao Kendall.

– Smiri se i budi malo strpljiv – odsutno će Bruce.

– Rekli ste da je kovač u vlaku – nastavi Kendall. –

Dobro, Gary je ranjen, ali zašto ne dovedeš kovača. Nije valjda i on pogoden, ili mrtav?

– Nije. Smiri se, rekao sam ti – obrecne se Bruce i krene prema prikolici s ugljenom. – Link, vidiš li što?

Treći se razbojnik oprezno spuštao brdom ugljena.

– Nalazi se u vagonu iza nas – javi Link. – Čuči iza vrata i čeka. Trebali bismo ga napokon srediti!

Bruce zamišljeno protrlja bradu, pa se vrati do strojovode.

– Kolika nam je brzina? – upita.

– Oko šezdeset milja na sat.

– Nije loše. – Bruce se nasmiješi. – Pokaži mi kako se upravlja ovim čudom.

– To je barem jednostavno – odmah će strojovoda i potanko objasni razbojniku čemu služi koja ručica. – Vidite da nije teško – doda na kraju.

– Misliš li da bi mogao upravljati ovim? – upita Bruce Franka, koji je sve vrijeme napeto slušao.

– Mislim da bih – nacerio se razbojnik.

– Dobro – zadovoljno će Bruce, pa se okrene prema ložaču. – Čuli ste da sada znamo sami upravljati ovim željeznim čudovištem, pa požurite u stražnji vagon i recite onomu tvrdoglavom zamjeniku šerifa neka nam pošalje kovača. U protivnom ćemo ubiti strojovodu. Drugi po redu ste vi – doda cereći se.

Strojovoda naglo problijedi. Objasnio je razbojnicima kako se upravlja lokomotivom ne bi li ih udobrovoljio i nikako mu nije išlo u glavu da je time očito iskopao vlastiti grob.

— Ne možete to učiniti! — promuklim će glasom jadnik.

— Sve ovisi o zamjeniku šerifa iz Table Rocka — mirno će Bruce. — Vaš život je u njegovim rukama.

— Hajde, požuri! — ljutito će Kendall i odgurne ložača nogom prema prikolici. — Moram biti oslobođen prije nego stignemo u Rawlins. Osim toga, ne mogu dalje ovako stajati. Ne osjećam više ruku, ukočila mi se.

— Požurite! — zapovjedi Bruce. — I pokušajte biti što uvjerljiviji dok razgovarate s onim tvrdoglavim magarcem, jer vaš prijatelj neće inače više dugo živjeti. Obećajem vam da ću ga smjesta ubiti, a ja uvijek održim ono što obećam.

Ložač teškim koracima polagano krene prema prikolici. Tu načas zastane, okrene se i zagleda u užasnuto i blijedo prijateljevo lice. Onda se uspne na prikolicu i ubrzo nestane u gustom dimu.

V

Kad je ugledao ložača kako se spušta s prikolice, Neill se oprezno povuče do kraja vagona. Dim i para prodriješe u prazan vagon čim je ložač ot-

vorio vrata. Izvana dopre i glasna tutnjava jurećeg vlaka.

Ložač je ušao, zatvorio vrata, pa se ogledao. Ugledavši na drugom kraju vagona Neilla, zastane kao skamenjen.

— Jesu li vas poslali ili ste sami odlučili da mi iznova pokušate nešto tresnuti o glavu?

— progovori Neill i polagano krene naprijed.

— Do vraga, šerife! — procijedio je čovjek pogleda uprtog u revolver u Neillovoj ispruženoj ruci. — Sada sam siguran da je prvi put trebalo da budem pažljiviji i bolje ciljам.

— Što se događa u lokomotivi? Ubrzo ćemo stići u Rawlins — mirno će Neill.

— O tome baš i jeste riječ! — poviče unezvjereno ložač. — Ako mi ubrzo ne predate ključ za lisičine, dogodit će se strašna nesreća jer razbojnici žele svakako prije Rawlinsa osloboditi Kendalla. Šerife, bude li krvoprolića, cijelu ćete odgovornost morati sami snositi!

— Bacio sam ključ kroz prozor.

— Onda barem dopustite kovaču da ode u lokomotivu i oslobodi razbojnika.

— Žao mi je, ali željeznu šipku kojom bi rastvorio lisičine bacio sam još prije nego svoje ključeve.

— Za maloga beznačajnog zamjenika šerifa usudujete se preuzeti previše odgovornosti — bijesno će ložač crven od ljutnje.

Oči mu opasno zasjaše i Neill shvati da je taj jadnik u očaju odlučan pokušati nemoguće.

— Nije na vama da određujete kolika je moja odgovornost — upozori ga.

— Ne znate vi kako je čovjeku kad mu život visi o niti samo zbog nečije tvrdoglavosti. Ubit će strojovođu ako i dalje izigravate junaka!

— Otidite do ostalih u posljednjem vagonu i ne mičite se odatle — zapovjedi Neill i zamahne koltom.

— Moje je mjesto u lokomotivi — bijesno će ložač. — No možda odsad zapovijedate i u ovom vlaku? — doda ojađeno.

— Mislio sam da zapovijedaju razbojnici odvratiti Neill pomalo gubeći strpljenje. — U vlaku su Steynerovi razbojnici! Zar ste na njih zaboravili?

Ložač nemoćno sliježe ramenima i spusti glavu.

— Požurite u posljednji vagon — ponovi Neill. — Strojovođi ionako više ne možete pomoći. Sada ne, trebalo je da o tome prije mislite!

— Tko kaže da mu ne mogu pomoći! — poviče ložač i baci se naprijed, ne obazirući se na kolt u Neillovoj ruci.

Desnicom udari Neilla u glavu, drugim ga udarcem odbaci u hodnik i, prije nego što ga je još jednom udario, podmetne mu nogu tako da se Neill spotaknuo o nju i pao.

— Pokazat ću ja vama da vaša nije uvijek posljednja! — bjesnio je očajnik.

Širokih ramena, visok i krupan zasjenio je šerifa svojim tijelom i zahvaljujući težini nije mu bilo teško priklještit ga na tlu.

Neill je mogao pucati u ložača prije nego što je ovaj nasrnuo na njega, ali to nije želio, jer nije mogao biti siguran da ga ne bi smrtno ranio. Odbacio je oružje kako i sam ne bi stradao od njega i pokušao rukama suprotstaviti se napadaču. Znao je da se bori za život. Obranio se od snažnih udara i čak je uspio zbaciti gorostasa i ustati.

Gledali su se nijemo nekoliko trenutaka. Ložač je trljao dlanove jedan o drugi. Odjednom ponovo nasrne na Neilla i povuče ga na klupu. Ovaj se svom snagom pokušavao osloboditi, ali ga je ložač pritisnuo tijelom. Onda ga načas podigne za ramena, pa tako iznenada ispusti da je predstavnik zakona glavom udario o naslon.

Pred očima mu se zacrni od boli, ali smogao je ipak dovoljno snage da odgurne napadača i odbaci ga na suprotno sjedalo.

Snažni udarac natjerao je ložača da strese glavom i ostane trenutak nepomičan, ali odmah potom podigao je obje noge i zario ih u Neillov trbuh. Šerifov je pomoćnik odbačen

sve do stražnjih vrata, gdje udari o njih i sruši se.

— Dakle? — pobjedonosno poviče ložač i podigne pesnice. — I dalje ste tvrdoglavi?

Neill se polagano osovio na noge i, mada se jedva održavao da ne padne, podigne pesnice kako bi pokazao da je spreman na daljnju borbu. Oko ložačevih usana zaigra smiješak dok se bacio naprijed kako bi dokrajčio protivnika.

Neill, svjestan da će biti pobjeđen zadobije li još ijedan udarac u posljednji trenutak okrene se u stranu brzinom koja za tako izudaranog čovjeka bijaše upravo neshvatljiva.

Ložač projuri kraj njega i glavom udari u vrata vagona, a Neill ga dokrajči s dva snažna udarca.

Visoki, snažni čovjek okrenuo se i začuđeno pogledao protivnika, a onda zatvorio oči i srušio se.

Uto se otvoriše vrata i u vagon banu Kirby i još dvojica putnika, koji su kao i on mimo svoje volje ostali u vlaku.

— Zašto nas, do vraga, niste pozvali? — čudio se Kirby.

Neill je šutke stajao, lagano se njihao i trljao izudarane šake. Onda se sagne i podigne revolver.

— Ponesite ga sa sobom i vratite se ženama — mirno će Neill i pruži oružje jednom od putnika.

Podigli su ložača na noge i pomogli mu da se pokrene.

— Razbojnici će ubiti strojevođu — mrmljao je ložač. — Ubit će ga, a onda i mene. Gotovi smo!

— Ubrzo smo u Rawlinsu — reče Neill.

Ložač se naglo istrgnuo iz ruku ljudi koji su ga vodili u drugi vagon i očajno opsovao.

— Nigdje nećete dobiti pomoć! — poviče. — Niti u Rawlinsu, niti u Saratogi. Razbojnici su prerezali telegrafske žice. Nitko neće zadržati ovaj prokleti vlak. Nitko! Jeste li me čuli? I još nešto: čuo sam kako pričaju da je Steyner s nekoliko ljudi odjahao iz Table Rocka do North Plattea, kako bi srušili most.

U vagonu zavlada neugodna tišina.

— Rawlins! — poviče netko i svi pritrče prozorima.

* * *

Ugledali su prve kuće grada i gotovo istodobno začuli pištaljku lokomotive. Ispuštajući dugačke urlike vlak je projurio stanicom.

Kirby naglo otvori prozor. Vikao je i mahao, ali nitko na peronu nije razumio šta govori. Ljudi su začuđeno gledali za vlakom. Nitko nije shvaćao zašto nije stao i što se zapravo događa.

— Moramo na bilo koji način ući u lokomotivu i zaustaviti ovaj prokleti vlak! — poviče Kirby.

— Shvaćate li napokon da ne možete očekivati ničiju po-

moć? – bijesno se obratio ložač Neillu.

– Trebalo je da uzmu vodu – zamišljeno će Neill.

– Do mosta će biti dovoljno, a u provaliju se možemo survati i bez vode u kotlu – zlovoljno će ložač.

– Moramo nešto poduzeti ili ćemo svi poginuti – odlučno se javio Kirby.

– Ja ću jednostavno iskočiti!

– očajno poviče jedan od putnika.

– Samo skočite! – rugao se ložač. – Jurimo osamdeset na sat. Nedavno sam pročitao da čovjek ima dvjesta dvanaest kosti. Ako skočite, uvjeravam vas da ćete ih sve do posljednje slomiti! Možemo uraditi samo jedno: urazumiti ovoga prokletog zvjezdonošu, jer će nas inače sve otjerati u propast. Sve!

– Ne znate što govorite, čovječe! – poviče trgovački putnik. – Ovaj čovjek zastupa zakon i stavio je svoj život na kocku da bi onog nitkova predao sudu. Osim toga, došlo je vrijeme da se već jednom svim ovim razbojničkim grupama onemogući da neprestano pljačkaju vlakove. Ako Neill uspije Kendalla dopremiti do Laramieja, razbojnik će sigurno progovoriti i odati gdje se kriju Steyner i ostali. To bi trebalo da shvatite!

– Do Laramieja je daleko – zlovoljno će ložač. – Putem vlak mora prijeći sedamnaest

mostova, a prvi vodi preko rijeke u kojoj će naše putovanje biti završeno u smrtonosnom bezdanu – ogorčeno završi.

– Brbljate gluposti – odmahnuo je rukom Kirby. – U tom bi slučaju poginuli i razbojnici a ne samo mi. Vjerujete li da bi sebe žrtvovali da nas unište? – doda uza smiješak.

– Razbojnici će na vrijeme iskočiti – objasni ložač.

U tom ćemo slučaju i mi iskočiti. No što će biti s Kendallom?

– Njega će žrtvovati – objasni Neill. – Steyneru će sigurno biti draže da je mrtav nego živ u Laramieju u zatvoru, gdje bi mogao doći na pomisao da štošta ispriča.

– Ponavljam vam da je sve ovo ludost – uporno će ložač.

– Razbojnici će ubiti strojovodu, a nas ostale poslati u provaliju.

– Mogli bismo baciti iz vlaka neku obavijest – predloži jedan od ljudi.

– Tko bi je pročitao? – zajedljivo će ložač. – Čovječe, bu-laznite!

Neill pride prednjim vratima i pogleda prema prikolici. Strojovoda je i dalje puštao signale, iako je vlak odavno izjurio iz željezničke stanice.

– Svi se povucite u posljednji vagon – zapovjedi Neill.

Dvojica putnika uhvate ložača pod ruku i povuku ga sa sobom, a Kirby pride Neillu i položi mu ruku na rame.

— Od Rawlinsa dalje telegrafske veze sigurno nisu prekinute — pokušaj ga umiriti. — Pričekajte da stignemo u Saratogu. Čim padne mrak, stići ćemo onamo. Na vašem mjestu ne bih zbog toga nitkova ništa više riskirao. Razbojnik koga ste ranili preživjet će i kad stignemo u Laramie, moći će govoriti umjesto Kendalla ako njega više ne bi bilo u vlaku.

— Zaboravljate, čini se, da razbojnici drže u šaci strojovodu. Osim toga, uistinu je moguće projahati planinama prema jugu i stići do mosta prije vlaka, što znači da je Steyner možda već tamo.

— Priznajem da je to moguće, ali ne vjerujem da bi Steyner survao vlak u provaliju tek tako. — Trgovački putnik odmahnu glavom.

— Posvuda ima prijatelje i pomagače. Iza Saratoge sigurno će pokušati i da zaustavi vlak. Ako mu to ne pođe za rukom, dovoljno je da svojim ljudima na mostu da znak.

— Krasno nam se piše — ozlovoljeno promrmlja Kirby.

— Molim vas, požurite u posljednji vagon i pokušajte umiriti žene — zamoli Neill. — Ložač ih je silno uzrujao i sigurno su sada još uplašenije nego prije.

Pričekao je da trgovački putnik izide iz vagona, pa je otvorio vrata i izišao na platformu. Vjetar mu je šibao lice, a glasno cvilenje kotača prijetilo da propara uši.

Na prikolici, čini se, nije bilo nikoga. Oprezno je prišao i polagano se počeo uspinjati ljestvama.

* * *

— Vašem prijatelju nije baš mnogo stalo do vas — Bruce se značajno smješкао strojovodi.

— Sigurno će se vratiti — promuca jadnik. — Šerif ga nema pravo zadržati.

— I ja mislim da nema. Zato mi se i čini da se ne želi vratiti.

— Morate ga sami dovući ovamo! — gubio je strpljenje Kendall. — Učinite nešto! Do vraga, pokrenite se napokon!

— Link, pogledaj stiže li netko — zapovjedi Bruce, pa doda: — Ostani na prikolici.

Link izvuče revolver iz opasača i izide iz strojovodine kućice.

— Zaustavite vlak i prerežite telegrafske žice — javi se iznova Kendall. — Momci u Rawlinsu sigurno će pokušati da jave da smo projurili kroz željezničku stanicu da se nismo zaustavili.

— Projurili smo, pa šta — odmahne Bruce. — Što to znači? Neće se zato usuditi u Saratogi dovesti na prugu neku lokomotivu kako bi nas nasilno zaustavili. Došlo bi do nezgode, a to ne mogu riskirati ako nisu sigurni zbog čega — zadovoljno se nasmiješio. — Steyner će tako shvatiti da imamo vlak pod kontrolom. Ako je pak odjahao do mosta, sigurno je nekoga ostavio u Saratogi.

– Ako Steyner nije kod mosta? – upita Kendall. – Sunce će ubrzo zaći, a kada ponovo izide mi ćemo biti u Laramieju.

– Ne možemo stići do Laramieja – javi se strojovoda. – Ne pridržavamo se voznog reda, pa bismo se sudarili s vlakom iz suprotnog smjera prije nego što bismo stigli onamo.

– Tako je – suglasi se Frank. – To će se dogoditi sat vremena iza Saratoge.

Strojovoda kimne, kako bi potvrdio Frankove riječi.

– Vidiš! – uzrujano će Kendall. – Nemamo više mnogo vremena. Sat vremena iza Saratoge mora sve biti riješeno, ili će biti prekasno.

Nervozno je potezao lisičine i okretao se kao uhvaćena zvijer.

– Morate svladati Neilla! – nastavi vikati. – Inače me nećete moći osloboditi. A što je s Garyjem? Sada više nisam jedini zarobljenik. I Garyju je potrebna pomoć. Učinite nešto, do vraga!

– Uistinu bismo morali nešto poduzeti – mirno će Bruce i uperi kolt u strojovodu.

– To ne smijete učiniti! – zavapi jadnik. – Imam ženu i djecu! Što će biti s njima ako me ubijete? Ne!

– Trebalo je da na sve ovo još jednom upozoriš svojeg prijatelja – hladno će Bruce. – Plašim se da je sada kasno.

– Ako me ubijete, nećete imati više nikoga kime biste

mogli ucjenjivati šerifa – pokuša strojovoda i podigne ruke kao da se želi obraniti od revolvea uperenog ravno u njega.

– Osim toga, ja jedini mogu po mraku pronaći kolibu u kojoj ima najrazličitijeg alata. Nalazi se iza Saratoge – žurno je objašnjavao. – To je neka vrsta spremišta iz kojeg mi željezničari možemo uzeti alat ako nam zatreba.

– Zašto nam to prije niste rekli? – nasmijao se Kendall.

– Bruce, jesi li čuo? Što kažeš?

– Vidi... vidi... Odjednom imate vrlo zanimljivih zamisli – smješkao se Bruce i mahao revolverom.

– Kunem se da govorim istinu! – očajno je povikao strojovoda. – Kunem se! Moramo samo malo ubrzati kako bismo stigli na to mjesto prije nego naide vlak iz suprotnog smjera. Dopustite da natrpam još ugljena u peć. Potrebno je više pare kako bih povećao brzinu.

– Pomozite čovjeku! – poviče Kendall. – Frank dodi ovamo! Gdje je lopata? Hajde, uradite nešto! Potrebno je više pare! Jeste li čuli? Što čekate?

Bruce je trenutak razmišljao a potom kimne.

– Dobro! – Odmjerio je uplašenog Kendalla prezirnim pogledom pa se okrenuo strojovodi. – Kunem vam se da nikada više nećete vidjeti svoju ženu i djecu ako tu kolibu ne pronađete, ili ona uopće ne

postoji i pokaže se da ste lagali.

Strojovoda spusti ruke.

— Ne lažem — prošapće. — Vjerujte mi!

Bruce zakorači u stranu i kimne Franku. Onda se okrene prema prikolici, kako bi nešto rekao Linku, ali ovaj je upravo nestao.

— Link! — zazove Bruce druga.

Istodobno Frank počne pucati i vikati:

— Pazi, Pazi! Neill!

Strojovoda se odmah bacio na tlo, a Kendall okrenuo u stranu kako bi bio manja meta.

Frank i Bruce skoče prema prikolici i uz neprestanu pucnjavu pojure naprijed, kako bi se popeli na ugljeni brijeg.

* * *

Neill je napet od uzbuđenja visio negdje uz rub prikolice. Napao je u pravi trenutak. Naglim je pokretom potegnuo razbojnika s prikolice, prebacio ga preko glave i pustio da padne na platformu vagona iza prikolice. Tu je nitkov tako silno udario glavom da je ostao nepomičan.

Odjek tupog udarca pomiješao se s pucnjevima iznad Neillove glave. Sagnuo se i zapucao dva puta uzastopno prije nego što je skočio natrag na platformu, spotaknuo se preko onesviještenog razbojnika, uskočio u vagon i bacio u zaklon.

Pucnjevi razbojnika s prikolice doslovno su ga utjerali u vagon. Iz zaklona odgovori na pucnjavu. Budući da se nalazio u boljem položaju od razbojnika, pošlo mu je za rukom otjerati ih s prikolice, uvući onesviještenog razbojnika u vagon i zatvoriti vrata.

Razbojnici su odgovorili ljutitom, besmislenom vatrom. Meci su ulijetali kroz razbijeni prozor i zabijali u sjedala, zidove i pod vagona. Neill je naslonio razbojnika pokraj vrata, kako nebi bio pogoden i oduzeo mu sve metke. Razbojnikov je revolver ostao vani i vjetar ga je gurao do ruba platforme sve dok nije pao s jurećeg vlaka.

Vrata na drugoj strani vagona naglo se otvorište i Kirby ude. Međutim, odmah odskoči u stranu kako ga ne bi pogodio koji od metaka što su zujali unaokolo.

Razbojnici su pokušavali skočiti s prikolice na platformu pred vagonom, ali svaki put kad bi jedan od njih pokušao prodrijeti naprijed, Neill bi ga pucnjem spriječio u naumu i primorao da se ponovo sagne u zaklon iza ugljena.

Otprilike pola sata trajala je borba, a onda su razbojnici odustali i povukli se s prikolice. U međuvremenu se razbojnik kojega je Neill bio odvuкао sa sobom osvijestio. Kada je pucnjava završila, podigao je glavu i pogledao Neilla.

Savjetovao bih vam da ne pokušate nikakvu glupost – upozori ga Neill i mahne mu revolverom ispred nosa.

– Prokleta budalo! – zaste-
nje razbojnik. – Još niste shva-
tili da ste izgubljeni? Ako se
ubrzo ne urazumijete ubit
ćemo strojvodu. Ovo je pos-
ljednja opomena!

Stražnja se vrata ponovo ot-
vore. U vagon uđe trgovački
putnik, kovač, ložač i preostala
dvojica putnika. Opresno su se
šuljali od klupe do klupe, upo-
zoreni prijašnjom pucnjavom.

– Hajde, povucite se natrag!
– zapovjedi Neill i revolverom
pokaže razbojniku neka pride
ostalima.

Razbojnik se nevoljko poma-
kne.

– Svi ćete zažaliti zbog
svega ovoga i proklinjat ćete
dan kad ste se rodili –
mrmljao je ozlojeđeno. – Ovo
se ponajviše odnosi na vas –
doda i ljutito pogleda ložača.

Ljudi su sa sobom donijeli
uže, pa odvuku razbojnika u
stranu i svežu ga. Kirby i ložač
otpužu do Neilla.

– Počinje se mračiti – zak-
ljuča ložač i pogleda prikolicu.

– Ne bismo li sada, pošto smo
zarobili dvojicu Steynerovih
nitkova, mogli pokušati s pre-
govorima?

– Kad će ponestati vode u
lokomotivi? – ljutito se raspiti-
vao Kirby prije nego što je
Neill stigao odgovoriti na loža-
čevo pitanje.

– Vozimo se sve brže –
doda Neill – pa se vođa još
brže troši.

– Već odavno je lokomotiva
ubrzala mnogo iznad uobiča-
jene brzine i za najviše pola
sata bit ćemo u Saratogi, a
odmah zatim i do mosta. Čini
mi se da nitkove ništa drugo i
ne zanima – reče ložač.

– Zar uistinu ne postoji mo-
gućnost da u Saratogi otkva-
ćimo vagone od lokomotive? –
upita Neill.

Ložač zamišljeno nadlani-
com protrlja nos.

– Za vožnje nitko to još nije
pokušao, barem koliko ja
znam – zaključa odmahujući
glavom.

– Zamisao ipak nije loša –
javi se Kirby.

– Da netko od nas pokuša
otkvaćiti ovaj vagon, morao bi
izići na prednju platformu
kako bi se sagnuo i dohvatio
kvaćilo, a razbojnici bi ga od-
mah sasuli kišom metaka –
usprotivi se ložač.

– Otkvaćili bismo samo pos-
ljednji vagon da žene i ostale
putnike napokon oslobodimo
ove muke – objasni Neill.

– Mogli bismo pokušati u
trenutku kada lokomotiva za-
koči i vagoni se načas približe
jedan drugome – zamišljeno
reče ložač pa upita: – Ali što
će biti sa strojvodom?

– Za njega ću se ja pobri-
nuti – odgovori Neill i uspravi
se. – Hajdemo otraga!

— U Saratogi ćemo jednostavno otkvačiti ovaj vagon — objavi trgovački putnik čim su ušli u vagon u kojem su bili ostali putnici.

— Trebalo je da na tu zamisao dodemo mnogo prije — javi se kovač. — To se moralo uraditi čim smo prošli kroz Wamsutter Creek.

— Što? Zar usred pustinje? — začudi se trgovački putnik.
— Čovječe, govorite gluposti! Za pola sata bit ćemo u Saratogi i tamo će ovo neugodno putovanje završiti, ako ne za sve, onda barem za ovaj posljednji vagon.

— Potreban mi je netko tko će podići platformu kako bih mogao dohvatiti kvačilo — javi se ložać.

Svi se muškarci odmah jave. Kad su sve dogovorili, Neill kimne i prijede u prednji vagon.

* * *

Polagano se počeo spuštati mrak. Vlak je jurio prema jugu dok je vrućina umirućeg dana još visjela u zraku i uvlačila se u vagone.

U prednjem vagonu Neill je sjeo na klupu pokraj prozora i dopustio da mu vjetar hladi lice što je prodirao kroz razbijeni prozor.

Odjednom ugledi pred sobom Jenny Mortimer. Nije je čuo i zato se lagano trznuo kad ju je ugledao kako stoji pred njim.

— Što ćete vi ovdje, zaboga? — začudio se i naglo ustao. — Treba da ste u posljednjem vagonu s ostalima. Ovdje bi svaki trenutak moglo iznova doći do pucnjave.

— Htjela sam samo saznati što se zapravo događa — mirno će Jenny.

— Ovdje ne možete ostati — ljutito će Neill. — Za koji trenutak otkvačit ćemo posljednji vagon, pa treba da ste u njemu a ne ovdje.

— Došla sam po svoj šešir — u nedoumici će Jenny.

Krenuo je među klupe i na podu ugledao izgužvani ženski šešir. Podigao ga, očistio rukavom i dodao mladoj ženi.

— Hvala — tiho će Jenny.

— A sada požurite!

— Hrabri ste, Mac — s divljenjem u očima prozbori Jenny.

— Uopće ne znam što je hrabrost. Ipak hvala vam — Neill se nasmiješi. Požurite! Ubrzo ćemo stići u Saratogu.

— Ja zapravo putujem za Laramie.

— Ovaj vlak vjerojatno neće stići u Laramie — oprezno odvratiti Neill.

— Htjela bih znati na što misle ljudi koji se bore za vlastiti život — uporno će Jenny.

— Ja se, doduše, ne borim za vlastiti život, ali mislim da netko u sličnim okolnostima nema vremena misliti ni na što nego jednostavno djeluje. Vremena za razmišljanje nema. Tek poslije, kad je sve

završeno, znate da li je nešto urađeno pogrešno ili pravilno... razumljivo, ako uopće preživite.

Pogledala ga je ispitivački dugim pogledom. A on je, kad se zagledao u njezine oči, osjetio čudnu struju kako mu prolazi tijelom. Bila je zaista lijepa, ali je imala i nešto mnogo važnije: neku unutrašnju ljepotu što je zračila cijelim njezinim bićem. Rado bi saznao više o njoj, ali sada uistinu nije bilo vrijeme za to.

– Kad biste htjeli, mogli biste se ovaj trenutak povući, nije li tako? – upitala je tiho.

Samo je kimnuo.

– Pa zašto ne odustanete? Iza Saratoge ostat ćete sami s razbojnicima. Isplati li se do te mjere riskirati vlastiti život?

– Vratite se u posljednji vagon! Nemamo sada vremena za razgovor. Rado bih pričao s vama, Jenny, ali ovo uistinu nije ni mjesto ni vrijeme za to. Moglo bi doći do pucnjave, a morali bismo već i stići u Saratogu. Ne bih htio da vam se što dogodi.

– Ne želim vas na išta nago-
varati – mirno nastavi Jenny.

– Nemojte me pogrešno shvatiti. Jednostavno me zanima zašto ste tako hrabri i što vam za to daje snagu. To je sve. Ubrzo ćete biti sami, napušteni od sviju i prepušteni samome sebi. Zašto i zbog čega? To me zanima.

– Imam još dovoljno vremena da o svemu razmislim, ako uopće želim razmišljati...

– Vjerojatno ne želite – reče Jenny i u glasu joj se osjetiti lagana sjeta.

Na trenutak je razmislio pa zanijekao glavom.

– Ne, ne želim. I bolje da ne razmišljam – objasnio je mirno.

– Riskirate život a ne želite ni razmisliti zašto. Nije li to čudno, Mac? Zbog koga?

– Kako to mislite? – začudio se Neill. – Valjda zbog mojih sugrađana.

– Znam što se dogodilo u Table Rocku. Prije nego što ste odlučili Kendalla kriomice izvući iz grada, vi i šerif morali ste se suprotstaviti cjelokupnom građanstvu Table Rocka. Neizmjerni strah od Steynrove osvete natjerao je ljude da zahtijevaju Kendallovo oslobođenje i da se suprotstave vašoj odluci da štitite zakon. Nije li to smiješno? Građani su protiv vas a vi riskirate život. Za koga? U ime zakona? – upita ogorčeno.

– Gledam na sve malo drugačije od vas, mada ni vi nemate krivo – polagano će Neill.

– Sumnjam da će vam itko podići spomenik – ljutitio će Jenny pa izide.

Neill je nepomično gledao za njom. U međuvremenu se sasvim smračilo pa ju je izgubio iz vida čim je izišla.

Onda začuje ljutite povike ljudi koji su pokušavali otkvačiti posljednji vagon. Ubrzo se pojavio Kirby, znojna lica, zaprljan i ljut.

— Ne možemo ga otkvačiti — dojavio je usopljeno. — Mogli bismo samo onda ako vlak naglo zakoči i vagoni se načas primaknu jedni drugima inače ne. No i ta je šansa vrlo sitna.

— Koliko je još do Saratoge?

— Možda dvadesetak minuta.

— Morate pokušati kad vlak zakoči. Vjerujem da ćete uspjeti — mirno će Neill.

VI

Steyner polagano sjaše i krene uz ogradu mosta do mjesta odakle je mogao vidjeti svoje ljude dolje u ponoru. George je pošao za njim.

Dugački uski most premošćivao je provaliju. Iako još nije bilo posve mračno, više nisu mogli razabrati njegov kraj na drugoj strani ponora. Izlizane tračnice blistale su obasjane prvim zvijezdama što su blago tinjale na večernjem nebu. Iz dubine se izdizao vlažni i topli zrak.

— Gotovi smo — dojavi George. — Nat će posljednji potpornik osloboditi tek kad vlak naide, jer bi se most inače mogao srušiti prije vremena.

Steyner čvrsto obujmi šakama ogradu.

— Bit će lijepe grmljavine dok se sve ovo zajedno s vlakom bude rušilo u bezdan — zaključio zadovoljno, gotovo ponosan nedjeljom koje su smislili. — Šteta što sve ovo radimo samo zbog Kendalla. Kad bi barem sjedio u nekom poštanskom vlaku što prevozi novac, tako da od cijelog pothvata imamo neku korist!

— Pitam se što je s Bruceom i ostalima — zamislio se George. — Možda se zajedno s Kendallom već vraćaju u Table Rock dok se mi ovdje mučimo da im priredimo dostojanstven doček — doda smiješeći se. — Uz pomoć eksploziva sve bi se ovo mnogo lakše provelo u djelo.

— Bruce sigurno zna da neću prekrivenih ruku čekati u Table Rocku da mi se javi. Ako sve ovo nije mogao predvidjeti, sam je kriv. Ja mu ne mogu pomoći — odrešito će Steyner.

— Neill i Kendall su ušli u lokomotivu — ustrajao je George. — Nezgodno je što su baš u lokomotivi, odakle se Neill može braniti i protiv nekoliko ljud. U svakom slučaju, za vrijeme vožnje svakako može!

— Pričekajmo Deana — zaključio Steyner. — Vjerujem da je u Saratogi nešto saznao. Čovjek što radi za telegrafom ima prema meni neke obveze.

Iz ponora se pojavi nekoliko ljudi.

— Je li sve u redu? — raspita se Steyner.

— Što se nas tiče, taj prokleti vlak može doći — zlovoljno će Nat pa doda: Kad se sjetim da sve ovo radimo bez izgleda na zaradu, dode mi da poludim od jada.

U pozadini, iz smjera bregova, oglasi se otegnuti povik.

— To je Dean — zaključí netko.

Steyner se napeta lica okrenuo i pun iščekivanja zagledao u daljinu. Proteklo je još neko vrijeme prije nego što su u daljini ugledali tamnu mrlju koja im se približavala.

— Imamo još cijeli sat do dolaska vlaka — zaključí Steyner.

— Dean je uistinu požurio. Slonite se s mosta!

Uz rub šume pričekali su Deana.

— Dakle jesi li nešto saznao? — poviče Steyner dok se jahač još nije niti sasvim približio.

Čini se da je Bruce preuzeo nadzor nad vlakom — javi Dean i sjaše. — U svakom slučaju, punom su brzinom projurili kroz Rawlins. Telegrafist mi je rekao da je stigla i obavijest iz Wamsutter Creeka. Tamo je, navodno, izbila pucnjava, Sada su naši ljudi i Kendall u lokomotivi.

— Što sam rekao! — zadovoljno poviče Steyner — Bruce će se ovamo dovesti vlakom jer se dosjetio da ga čekamo kod mosta. Hoće li one budale u Saratogi nešto poduzeti da

zaustave vlak? — obrati se ponovo Deanu.

— Ako im u Saratogi postave zasjedu, izgubili smo igru — zlovoljno promrmlja Nat.

— Neće se usuditi jer u vlaku ima i drugih putnika — odmahne Dean.

— Skupite drva — zapovjedi Steyner. — Zapalit ćemo vatru kako bismo Brucea i ostale upozorili da moraju stati prije mosta.

— Do vraga! — odjenom će Nat. — A što ako Bruce juri kroz sve stanice samo zato jer jednostavno ne zna zaustaviti vlak ili ne može?

— Zašto uvijek imaš najcrnje misli? — sa smiješkom će Steyner. Uvjeren sam da je uperio revolver u strojovodin nos i da ovaj radi što mu se naredi. Hajdemo im u susret, kako bi imali dovoljno vremena da zakoče. Naprijed! Požurimo!

Uzjahali su i potjerali konje uz prugu, u susret vlaku.

* * *

Strojovoda se uspeo sjeda na lokomotivu i nekako mu je pošlo za rukom staviti u pogon veliki reflektor na prednjem dijelu lokomotive. Debeli snop žutog svjetla rezao je pred sobom noć i sablasno obasjavao tračnice.

Bruce i strojovoda napeto su gledali naprijed, ne bi li napokon ugledali prva svjetla Saratoge kako izviruju iz mraka.

Frank side s prikolice i upita:

— Što ćemo uraditi ako su nam nitkovi u gradu postavili na prugu neku prepreku?

— Do vraga! — poviče Kendall. — Visim ovdje kao mac i ne mogu se nikamo skloniti! Zar si poludio? Odakle ti takva pomisao?

— Šuti već jednom! — osorno će Bruce. — Neprekidno samo cviliš. Više te ne mogu slušati.

— Saratoga! — obznani uto strojovoda.

Nagnuli su se iz lokomotive i ugledali prva svjetla grada, koja kao da su im hrlila u susret dok su velikom brzinom jurili. Uletjeli su u posljednji blagi zavoj prije željezničke stanice i ubrzo ugledali pred sobom rasvijetljeni kolodvor.

Ljudi su stajali na peronu. Mnogi su mahali. Bruce potegne signalno uže i prodorni urlik sirene propara noć.

— Uspori! — naredi zatim strojovodi.

Prvi putnici već su odskočili u stranu, kako bi se sklonili od jurećeg vlaka. Strojovoda povuče ručicu i pusti paru u cilindre za kočenje. Vlak je usporio naglim trzajem, što ljude u lokomotivi baci naprijed.

Frank odmah počne pucati, kako bi rastjerao ljude, a Bruce se povede za njim. Strojovoda iznova potegne signalno uže. Bruce se saginjao u stranu koliko je mogao kako

bi što manje bio obasjan plamenom koji je sukljao iz peći i pri tome uplašeno i nervozno gledao ljude na kolodvoru.

Prvi meci zariše se u krupno željezno tijelo lokomotive. Neki od ljudi na stanici napokon su shvatili što se događa pa su zapucali.

— Ubrzaj! — zaurla Bruce i gurne strojovodu. — Punom brzinom naprijed! Tračnice su slobodne.

VII

Neill se rukama držao za klupu, da ga snažan trzaj vlaka što je naglo kočio ne bi odbacio sa sjedala. Napeto je provirivao kroz otvorena vrata. Promatrao je ljude koji su podigli ploču platforme vagona i pokušavali osloboditi kvačila.

Odjek pucnjeva prolamao se zaglušujućom bukom vlaka. Kad su se pojavila prva svjetla grada, ljudi su se povukli s platforme. Neill nije mogao razabrati da li su oslobodili posljednji vagon. Metak mu je prozujao tik iznad glave, pa se morao sagnuti. Tek je malo zatim oprezno provirio kroz prozor.

Ljudi na stanici već su se sklonili pred pucnjavom, neki su pucali iz zaklona, drugi vikali. Trenutak poslije vlak je već jurio iz stanice.

Neill se okrene. Posljednji je vagon i dalje bio prikvačen za vlak, a kroz drugi je upravo netko protrčavao. Neill mu požuri u susret.

– Što se dogodilo? – povikao je zabrinuto. – Zar ne možete otkvačiti vagon?

Dok je shvatio da prema njemu trči Jenny Mortimer, istodobno je s užasom opazio da posljednji vagon zaostaje za vlakom.

– Zar ste poludjeli, Jenny? – bijesno usklikne i uhvati djevojku za ramena. – Zašto niste ostali u posljednjem vagonu?

– Htjela sam ostati u vašoj blizini – tiho će Jenny.

U tami Neill joj je pokušao razabrati lice, pogledati u oči, ali bijaše previše mračno. Pritisnuo ju je na sjedalo i potrčao da zatvori vrata.

Posljednji vagon sada je bio još samo tamna mrlja u daljini iza koje su se nazirala svjetla Saratoge.

– Vlak juri prema mostu kojeg možda više nema – promuklim će glasom Neill.

Jurili su kroz noć silnom brzinom. Vjetar je hukao oko vagona koji se tako snažno tresao da se Jenny jedva održavala na nogama. Onda je posrnula i čvrsto se uhvatila za Neillovu ruku, što joj bijaše pružena kao oslonac. Njegov topli dah prostruji kraj njezina lica. Pogledala ga je ozbiljno.

– Veliki ste čovjek – reče jednostavno.

– Vi ste neopisivo lijepi, ali stigli ste u sasvim pogrešni trenutak – nasmije se Neill.

– U vašoj blizini za mene nema opasnosti – tiho će Jenny.

Prvo na što je pomislio bijaše da pokuša otkvačiti i drugi vagon i tako primora Jenny da u njima dočeka pomoć iz Saratoge, ali odmah shvati da ne bi mogao sam osloboditi kvačilo, i to još u vožnji.

Primorao je Jenny da se skloni među klupe, a on potrča u prednji vagon, otvori prozor i uspne se na krov. Vjetar mu oduze dah dok se potrbuške priljubio cijelim tijelom uz krov i ostao tako ležati obavljen dimom. Iskre iz dimnjaka lokomotive frcale su na sve strane.

Očiju zaslijepljenih od suza i boli puzao je naprijed sve dok preko prikolice nije ugledao ravninu strojovodine kućice. Snop svjetlosti reflektora i dalje je parao noć. Saratoga bijaše već daleko iza njih. Čak se ni najsitnije svjetlo više nije ocrtavalo na ozborju.

* * *

Ispred sebe u lokomotivi Neill jasno razabere Kendalla. Razbojnik se i dalje nervozno pokušavao osloboditi lisičina.

Odvukavši se do ruba krova Neill pokuša odrediti udaljenost između platforme i prikolice. Dok je oklijevao, iza oblaka izroni mjesec. Istodobno je ugledao čovjeka na hrpi ugljena i sam bio otkriven. Još se jače priljubio uz

krov i zapucao Promaši, što zbog trešnje a što zbog toga što je u ruci držao tuđe oružje na koje nije bio naviknut. Na svu sreću promašio je i razbojnik ali u to mu već prispje pomoć i desno od njega oglasi se puška.

Neill je oprezno puzao na-
trag sve dok nije nestao u
oblaku dima. Razbojnici su
tako bili primorani obustaviti
paljbu. Dok je vlak jurio u za-
voj i vjetar načas skrenuo dim,
iznova su zapucali. Na jasnoj
mjesecini Neill bijaše vrlo vid-
ljiva meta.

Srećom po njega vlak pojuri
između visokih stijena i Neilla
obaviše gusti dim. Onda odjed-
nom nagli trzaj zatrese oba
vagons. Kočnice zacvilje, kva-
čila i platforme tresnuše jedne
o druge, lokomotiva počne pi-
štati. Zvižduk poput urlika raz-
bijao se o stijene.

Neill otpuže naprijed da bi
se izvukao iz dima, ali ga raz-
bojnici dočekaju mecima i pri-
moraju da se vrati. U trenutku
dok se nalazio sprijeda, pogled
mu prijede preko crvene mrlje
u daljini. Sirena je i dalje ur-
lala, para u cilindrima za koč-
nje šištalala, a crvena mrlja sve
se brže približavala. Neill ra-
spozna hrpu granja što je gor-
jelo uz prugu, a malo zatim i
vatra iz revolverskih cijevi.

Sada je točno znao što ga
očekuje.

Još dok je vlak zakočio, i to
tako naglo da je gotovo bio

odbačen s krova, otpuže na-
trag i kroz prozor uđe u vagon
iz kojega je izišao.

Jenny mu pritrča sva uzbu-
dena.

— Zaboga, Mac! Jesmo li sti-
gli do mosta? — upita upla-
šeno.

— Još ne, ali nismo ni da-
leko. Upravo smo naišli na va-
tru što su je zapalili Steynerovi
ljudi kako bi upozorili svoje
prijatelje na opasnost.

Pogledaju kroz prozor. Koč-
nice su strahovito cviljele, is-
kre frcale oko kotača i gubile
se u tami. Vatra uz prugu sada
je bila tako blizu da su mogli
razabrati lica. Netko je stajao
nasred pruge s gorućom gra-
nom u ruci.

Neill uhvati Jenny za ruku i
povuče je za sobom u posljed-
nji vagon.

— Čim vlak stane, skočit
ćemo — objasni joj. — Jedino
što nam preostaje jeste da pob-
jegnemo, naravno ako uspi-
jemo... Steyner je zasigurno
okupio mnogo ljudi. Uvijek želi
izbjeći svaki rizik.

— Ja sam žena. Sumnjam da
bi meni išta učinio. Ostat ću u
vlaku, a vi se pokušajte sklo-
niti.

— Učinit ćete kako sam vam
rekao! — odlučno će Neill. —
Pokušat ćemo oboje ili nijedno
od nas. Jasno?

U mraku ona potraži nje-
gove oči i pogleda ga nježno i
uplašeno. On je uhvati za ruku
i povuče na platformu.

Neill je znao kako su male mogućnosti da se izvuku. Svuda uz prugu uzdizale su se visoke, strme stijene. Mjesec što je sjao visoko na nebu nije ostavio zasjenjen ni najmanji djelić kamene površine. Nije bilo sjene u kojoj bi mogli potražiti zaklon.

Kočnice još jednom snažno zacvile. Prije nego što je vlak sasvim stao, Neill i Jenny iskoče na nasip uz prugu.

* * *

– Opkolite vlak! – povikao je Bruce i zapucao u zrak kako bi privukao pažnju. – Opkolite vlak! Neill je unutra!

Skočio je s polagano klizećeg vlaka i našao se pred Steynerom.

– U vlaku je šerifov pomoćnik – zadihano ponovi Bruce. – Moramo ga uhvatiti!

– Ne brini – nasmiješio se Steyner i pogledao za svojim ljudima koji su već trčali s obje strane vlaka što se upravo posve zaustavio.

Začuse se pucnji i svi se okrenu u smjeru odakle su doprli.

– Dobro ste ovo izveli – zadovoljno će Steyner, pa se iznova obrati Bruceu. – Gdje je Kendall?

– Na lokomotivi – nevoljko će razbojnik. – Onaj ga je nitkov lisičinama prikovao i ne možemo ga nikako osloboditi.

Steyner se uspeo na lokomotivu.

– Zdravo, Kendall! – Nasmiješi se. – Znači, ponovo si s nama.

– Na žalost, gazda, još nisam slobodan – zlovoljno će Kendall. – Ne možemo otvoriti ove lisičine, do vraga!

– Pozovite Mikea – mirno će Steyner. – Snažan je kao medvjed. Vjerojatno će polomiti ovo malo čelika kao ništa.

– Gospodine Steyner! – poviče uto netko. – Imamo ih!

– Kako to? – začudi se Steyner, pa iskočio iz lokomotive.

– Zar ih je nekoliko?

– Dvojica. Sklonili su se tu u blizini iza jedne stijene i brane se kao vukovi.

– Bruce, pobrini se za strojovodu – naredi voda razbojnika. – Svezite ga i strpajte u jedan vagon. Ubrzo će krenuti na posljednju vožnju. Ja ću se u međuvremenu pobrinuti da u vlak posjednemo i ona dva putnika.

– Zar ćemo vlak survati u ponor? – začudio se Bruce.

– Da – kratko će Steyner.

– Onda moramo požuriti. Samo smo lokomotivu uspjeli držati pod nadzorom i nitkovima je pošlo za rukom u Saratogi otkvačiti jedan vagon, a Gary i Link su... – pokuša objasniti Bruce.

– Nećeš mi valjda reći da si oslobodio Kendalla ali su zato sada zarobljeni Gary i Link? – zaprepašteno ga prekine Steyner. – Možda si ih zamijenio za Kendalla – ogorčeno se nasmije razbojnik.

Bruce ukratko pokuša rastumačiti što se dogodilo. Steyner se tako silno razljutio da isprva uopće nije mogao izreći ni riječ. Crven u licu od bijesa, okrenuo se i požurio uz prugu prema mjestu gdje se pucalo.

Bruce pozove Mikea, pa se zajedno uspinu na lokomotivu. Dok je Mike uzalud nekom šipkom pokušavao otvoriti lisičine, Bruce i Frank su vezali strojovodu. Zaprepašteni se čovjek uopće nije branio. Samo je tupo gledao preda se.

— Do vraga — bjesnio je Kendall — nemoj mi samo reći da nećeš uspjeti!

— Ovom šipkom ne mogu, a drugog alata nemam. Žao mi je — razočarano će div, obriše znojno čelo i krene nekoliko koraka natrag.

— Ne možete me ostaviti tako visiti ovdje — prenerazi se Kendall.

— Kotao je prazan i mogao bi eksplodirati — tupim će glasom strojovođa. — Morate nešto poduzeti.

Bruce ništa ne odgovori. Gurnuo je strojovodu pred sobom iz lokomotive i odveo ga u prvi vagon i tu svezao za klupu.

— Što znači ovo? — uplašeno će čovjek obliven znojem dok se od straha tresao cijelim tijelom.

— Za koji trenutak vlak kreće. — Bruce se nasmije. Ne brinite, nećete putovati sami. Dobit ćete društvo.

Bruce iskoči iz vagona i požuri do mjesta odakle su njegovi ljudi pucali u stijenu iza koje su se sklonili Neill i Jenny.

* * *

Neill je zapucao dva puta za redom. Sagnuo se i pritisnuo Jenny o tlo. Ljutita uzastopna vatra bijaše odgovor na njegova dva ispaljena metka.

Ugledavši jednog od razbojnika kako se četveronoške šulja po suprotnoj stijeni, da bi ih zaobišao i iznenadio s leđa, Neill skoči. Dok je opalio i istodobno se sklonio pred protivnikovim metkom, uočio je da se razbojnik proteže i pada. Ostao je ležati.

Kiša metaka zasula je Neilla i Jenny i iz trenutka u trenutak bijaše sve očiglednije da se neće moći više dugo održati u zaklonu. Brojčana nadmoć protivnika nije bila toliko odlučujuća koliko činjenica da je posjedovao samo šest metaka. Da je bio sam, pokušao bi nestati u tami. Ovako, s Jenny Mortimer uza se, bijaše nemoćan.

— Neill! Predajte se! — poviše netko.

Neill oprezno podigne glavu, u nadi da će vidjeti onoga koji više.

— Šerife, izidite! — iznova se javi isti glas. — Predajte se! Znamo da je samo jedan od vas dvojice naoružan! Izgubili ste! Predajte se!

Neill klekne i baci kolt prema nasipu.

– Dobro! Dolazim! – poviče. Polagano je ustao i povukao Jenny na noge.

Dvanaestorica razbojnika, ako ne i više, pojave se sa svih strana.

– Ruke uvis! – zapovjedi razbojnik koji im je prvi prišao i zarije Neillu puščanu cijev u želudac. – Pa ovo je žena! – začudi se potom. – Gospodine Steyner, uz njega je neka žena!

– Ona nema ni ma kakve veze sa svime ovime – objasnio je Neill i mirno podigao ruke. – Gospodica Mortimer je putnica koja je slučajno ostala u vlaku.

Ljudi što su ih okružili odjednom se razmaknu i Steyner istupi naprijed. Opaki pobjedonosni smiješak igrao je oko zlih usana dok je pohotnim pogledom ocjenjivao Jenny.

– Rekao sam vam da ćemo se ponovo vidjeti – obratio se Neillu. – Drago mi je da sam imao pravo.

– Zadovoljstvo nije obostrano – zlovoljno će Neill.

– Lagali ste mi – oštro će Steyner s onim istim smiješkom na licu. – Ipak vam laži nisu pomogle. Povjerovao sam vam, doduše, i kao mahnit odjahao sa svojim ljudima iz Table Rocka, ali sve je ipak dobro prošlo, po nas naravno... Sve se završilo na naše zadovoljstvo, a vi mora da ste neopisivo razočarani.

Svi se nasmijahu, glasno i zadovoljno.

– Ovaj put nećete se tako lako izvući, Steyner – mirno će Neill. – Potjera je već krenula i neće proći dugo vremena prije nego što vas pronadu. Dvojica vaših ljudi ostala su u Saratogi. Jedan od njih tako je teško ranjen da je odlučio prije smrti olakšati dušu.

– Moji se problemi vas uopće ne tiču – zlovoljno mu odbrusi razbojnik, pa naredi svojim ljudima: – Strpajte ih u vlak! Brzo!

Dvojica razbojnika odmah se bace na Jenny i Neilla i odvuku ih u vlak. Znao je da nema smisla odupirati se i samo se ohrabrujući nasmijeshio Jenny dok su ulazili.

– Požurite! – zapovjedi Steyner. – Nat neka oslobodi posljednji potpornik i onda pokrenite vlak. Moramo što prije nestati odavde. Hajde!

– A što će biti s Kendallom? – oprezno upita Bruce.

– Kako bi ti odlučio? – sa smiješkom upita Steyner.

– Ne znam... – oklijevajući će Bruce. – Nije moje da odlučujem. Ja... Zaista ne znam...

– George – upita Steyner starca koji je stajao uz Brucea. – Što ti misliš?

Starac prebaci težinu tijela s jedne noge na drugu i povuče šešir na čelo. Nije odgovorio nego je nastavio šutke buljiti pred sebe.

– Dobro – mirno će Steyner. – Ako je tako, otidi do Kendalla i odreži mu tu ruku.

Sjetiš li se čega pametnijeg, možeš to uraditi.

– Ne mislite to valjda ozbiljno? – zaprepasti se George. – Nikada ne bih mogao učiniti tako nešto!

– Imaš pravo – kimne Steyner. – Ni ja ne bih mogao starom prijatelju tek tako odrezati ruku. A ti, Bruce?

Razbojnik problijedi i povuče ~~se korak~~ natrag.

– ~~Nikada!~~ – izusti zbunjeno i ~~odmahne~~ glavom.

– ~~U tom slučaju~~ ne preostaje nam drugo nego da pokrenemo vlak – oštro će Steyner. – Poduzeli smo sve što je bilo u našoj moći, nije li tako? Nemamo izbora!

– Uхватili ste Neilla – javi se George. – Zar ključ nema on?

Bruce se nasmiješi, pljesne dlanom po čelu i okrene se da potrči prema vlaku.

– Što se dogodilo? – poviče Steyner.

– Ključ zasigurno ima Neill! – odvrati Bruce. – Kako se prije nisam to sjetio?

– Uistinu si budala, Bruce – bijesno procijedi Steyner. – Mislio sam da si ga već pregledao i da znaš da nije kod njega. Zamalo zbog tvoje gluposti ubismo čovjeka.

* * *

Strojovoda Jenny i Neill sjedili su svezani za klupu u prvom vagonu iza lokomotive. Nekoliko Steynerovih ljudi stajalo je u hodniku ispred od-

jeljka i svjetiljkama obasjavali lica zatočenika.

– Odvežite Neilla! – zapovjedi Bruce.

Izvukli su ga na hodnik i odgurnuli prema Steyneru. Voda razbojnika upravo se bio uspeo u vlak.

– Držite adut u rukama, Neill – nacerio se Steyner. – Negdje ste sakrili ključ kojim ste zaključali lisičine. ~~Koja je~~ cijena da nam kažete gdje je? Dakle? Govorite!

– Moram vas razočarati – mirno mu sa smiješkom odvrati Neill. – Odmah pošto je kovač iz Wamsutter Creeka ušao u vlak bacio sam kroz prozor ključ a potom i njegovu željeznu šipku. Time sam želio izbjeći mogućnost da se predomislim, odnosno da se ipak možda dočepate ključa.

– Znači, sa svime ste računali! – bijesno će Steyner.

Neill nije stigao odgovoriti. U slijepom bijesu Bruce skoči naprijed i snažno ga udari pesnicom u lice. Zatim se i ostali odluče iskaliti razočaranje na čovjeku koga su smatrali krivcem za sve njihove neprilike. Izudarali su ga pesnicama i nogama, pa mu na kraju pretražili odjeću, ali bezuspješno.

– Ništa! – razočarano procijedi Bruce, pa se odmakne od Neilla. – Nitkov je uistinu bacio ključ!

– Pretražite ženu! – zapovjedi Steyner.

– Da me niste ni dodirnuli! – ljutito će Jenny.

Ne obazirući se na njezino negodovanje, ljudi pretraže njezinu odjeću isto tako temeljito kao i Neillovu, ali rezultat je ostao isti.

— Dosta je bilo! Samo gubimo vrijeme — Steyner ljutito prekine nastalu šutnju. — Ponovo ih svežite za sjedala, a onda ćemo svi izići. Zatim pokrenite vlak!

— Smilujte se — zavapi strojovoda. — Cijelim sam putem radio sve što su od mene zahtijevali. Bruce, recite svom gazdi! — zamolio je kad je Steyner već izišao.

— Steyner je vrlo krut i odlučan — odgovori mu Bruce, i krene za ostalima.

VIII

— Do vraga, što je sada? — pitao je Kendall čim je ugledao Brucea. — Zašto Steyner više neka se pokrene vlak kad je i dalje visim ovdje? Kakve su to neslane šale? Možda ste pronašli ključ?

Bruce mirno prođe pokraj Kendalla i pride komandnoj ploči.

— Neill je bacio ključ kroz prozor — odgovori dok je pregledavao ručice.

— Bacio! — poviče Kendall. — I što sada? Reci!

— Putovanje se nastavlja a ti, kako vidiš, ostaješ u vlaku — mirno objasni Bruce i položi ruku na jednu od ručica.

— Ostavi se glupih šala — bijesno će Kendall. — Nisam raspoložen za tvoja glupa blebetanja. Dovedi Steynera! Moram s njim razgovarati. Morate osposobiti most! Strojovoda će nam pokazati gdje je spremište u kojem ćete naći alat da me oslobodite ovog čuda. Reci to Steyneru. Neka dode ovamo! Hajde!

— Vlak iz suprotnog smjera nije više daleko, a osim toga zaboravljaš, čini se, da je iz Saratoge zasigurno krenula poljera — mirno objasni Bruce. — Ne znam jesu li krenuli ili nisu, ali Steyner vjeruje da nisu daleko. A kako ovdje on naređuje, ja samo radim ono što mi se kaže.

Kendall je problijedio i načas zanijemio od zaprepaštenja.

— Ne namjeravate me valjda ostaviti da crknem? — zaurla.

Bruce lagano pomakne jednu od ručica. U cilindrima se oglasi glasno šištanje i vlak polagano krenu.

— Hej! Stani! — poviče Kendall i prepriječi Bruceu prolaz.

Snažnim udarcem pesnice Bruce ga spriječi u daljnjem pokušaju da mu prepriječi put i iskoči iz lokomotive.

— Bruce! — vikao je Kendall. — Bruce! Mike! George! Steyner!

Nitko se nije obazirao na očajničke povike. Vlak je polagano klizio naprijed.

Kendall proturi glavu kroz prozor u strojovodinoj kućici. Dokle je god dopirao snop svjetlosti reflektora, vidjele su se samo tračnice i željeznički nasip uz prugu. Most još nije bio na vidiku ali Kendall je znao da će se ubrzo pojaviti.

– Steyner! Steyner! Momci!
– vikao je očajan ali i svjestan da ga nitko ne čuje.

Vatra zapaljena uz prugu nestajala je u daljini i ubrzo se vidjela samo još crvena mrlja što je iz trena u tren postajala sve manja.

* * *

Neill i strojovoda očajnički su se pokušavali osloboditi užadi. Iscrpljena Jenny odustala je od pokušaja.

– Imamo još najviše sedam minuta vremena – zadihano će strojovoda pošto je pogledao kroz prozor.

– Do posljednjeg trenutka ne smijemo odustati. Pokušajte iznova! – bodrio ga je Neill.

– Ne bih htio umrijeti – strojovoda će stisnuvši zube. – Znam da će ove nitkove na kraju uhvatiti, ali htio bih doživjeti taj trenutak...

– Čekajte! – prekine ga Neill. – Ovo bezvezno potezanje nema mnogo smisla. Ja ću pokušati svom snagom razdvojiti ruke, a vi dotle potegnite moju užad što jače možete.

Neko su se vrijeme pokušavali osloboditi na taj način, ali svi su pokušaji bili uzaludni. Znoj im je oblio lica, mišići

su im bili napeti do krajnosti. Uže nije htjelo popustiti. Sjedeći jedan uz drugoga, Neill i strojovoda načas bespomoćno zastanu kako bi odahnuli.

– Zaboga, približavamo se mostu! – zastenje strojovoda kada je ponovo pogledao kroz prozor.

Izmoren i iscrpljen Neill se nasloni o čovjeka iza sebe i jezikom ovlaži ispucane usne.

– Doista smo tako blizu? – tiho upita.

– Još najviše tri minute – zajeca strojovoda, prokune i poče iznova povlačiti za užad.

Neill okrene glavu s neznatnom nadom u očima da će strojovoda u ovom pokušaju možda uspjeti, ali izmoreni čovjek upravo je odustao, klonuo i ostao zgrbljen. Činilo se kao da je iz tijela iscrpio svu snagu i sada beživotno klonuo.

Vlak je sve više ubrzavao.

– Razvezala sam jedan čvor – javi se odjednom Jenny – ali drugi nikako ne mogu.

– Pokušajte! – poviče strojovoda. – Morate pokušati! Neću umrijeti! Čujete li?

– Da, pokušajte, Jenny – mirnim će glasom Neill. – Možda ipak uspijete.

Na blagoj mjesecini što je prodirala kroz prozore i obasjavala njihova izmorena i izmučena lica Neill je vidio kako se Jenny muči i svim snagama pokušava osloboditi.

Strojovoda pokuša iznova, ali mu tijelo ubrzo ponovo nemoćno klone.

Neill još jednom skupi svu preostalu snagu i pipajući potraži metalnu šipku iza naslona. Čvrsto pritisne svezane ruke na nju i pokuša što jače trljati uže o metal.

– Koliko još vremena imamo? – pitao je.

– Minutu! – zavapi strojovoda – Minutu! Zna li koliko je to? Ništa! Gotovi smo!

IX

– Žao nam je Kendall. ali izbora nije bilo – zamišljeno je mrmljao George dok je gledao za jurećim vlakom.

Svi su stajali na okupu i pogledom slijedili u daljini vlak.

Steyner prezirno pljune, pa progovori:

– Mogao si Mogao si mirno dodati još malo pare, Bruce. Ovo traje vječnost. Kada će napokon nestati u ponoru?

– Ubrzo – javi se jedan od razbojnika.

Upravo je dojahao Nat, okrenuo konja prema pruzi i zagledao se za vlakom.

– Oslobodio si posljednji potporanj? – upita ga Steyner.

Nat kimne, pa više za sebe promrmlja:

– Znači, ubrzo će odjeknuti silna grmljavina. Lokomotiva brenči kao da je pomahnitala od brzine, a kad tamo moglo bi se reći da se čak presporo približavaju mostu.

– Nema više vode – objasni Bruce.

– Ubrzo će imati dovoljno – našmijao se zlobno Steyner.
– Dolje u rijeci naći će je koliko žele.

Kotao u lokomotivi silno je hukao a iz dimnjaka su iskrili crveni plamenovi. Odjednom odjeknu zviždaljka. Kao vapaj nekog čudovišta zvižduci su odjekivali kroz mjesecom obasjanu noć.

Steyner se začudeno okrenuo i pogledao Brucea.

– To je Kendall – objasni Bruce. – Slobodnom rukom može dosegnuti zviždaljku.

Jedan od razbojnika prekrpio je rukama uši i okrenuo se u stranu.

– Smiri se, prijatelju – našmije se Nat. – Nisi ti unutra!

Steyner se ispravio u sedlu i prihvatio uzde.

– Ušuti, Nat! – zapovjedi oštro. – Sada će odjeknuti eksplozija. Tišina!

* * *

Kendall je ispustio iz ruke uže signalne zviždaljke kada je desno od pruge ugledao zjapeći ponor.

– Hej, stani! Steyner! Steyner! – vikao je u smrtnom strahu kao da će ga netko čuti.

Iznova se pokušao baciti naprijed i slobodnom rukom dohvatiti ručicu kočnice, ali nije mogao doprijeti do nje. Trenutak je ostao gotovo beživotno visiti, rukom pričvršćen za šipku, kao da skuplja novu snagu kako bi odmah zatim iznova ponovo pokušao.

Podigao je nogu ne bi li njome dohvatio ručicu, ali i to bijaše nemoguće. Okupan znojem, očajan i bez svake nade buljio je pred sebe prema ponoru što se opasno približavao i prijetio da ih svaki trenutak zauvijek proguta. Strah mu je stisnuo grlo i nije uspijevaio izgovoriti više ni riječ, iako je neprestano otvarao usta u namjeri da više.

Snop reflektora obasja most pred njima. Kendall zgrabi uže zviždaljke i više ga ne ispusti. Prestravljen je nijemo stajao i zurio preda se.

* * *

– Glupan! Izludit će me ovom bukom – ljutio se Neill.
– Čemu toliko urlanje te proklete zviždaljke?

– Uspjela sam! – iznenada poviče Jenny i ustane.

I Neill i strojvoda bili su tako iznenađeni da prvi trenutak nisu mogli reagirati.

– Dodite brzo ovamo! – žurno će Neill. – Pomozite mi!

– Gotovo je, preblizu smo mostu – tupo će strojvoda.

Jenny potrči, ali se spotakla o strojvodinu nogu i pala. U hipu je ponovo bila na nogama. Prišla je Neillu i sagnula se. Već se okrenuo u stranu, kako bi mu lakše prišla rukama.

– Na mostu smo – cvilio je dalje strojvoda – Propali smo. Čemu sve ovo? Zašto baš ja?

– Popustite malo – umorno će Jenny. – Ovako neću uspjeti.

Neill se nasloni i pogleda Jennyno izmoreno blijedo lice.

– Povucite! Što čekate? – odjednom će žena.

Pokušao je pomaknuti ruke i zaprepastio se kad je vidio da je slobodan. Brzo je uklonio užad s nogu, skočio, lagano odgurnuo Jenny i pojurio u hodnik. Otvorio je vrata, izjurio na platformu, i, nalik na divlju zvijer, skočio na prikolicu.

Dok se penjao preko ugljena i gledao naprijed, uoči da je lokomotiva već na mostu. Duboko dolje, u srebrnkastom svjetlu mjesečine, bljeskala se rijeka North Platte.

Kendall ga je gledao kao duha kad se odjednom pojavio kraj njega. Neill mu trgnuo ruku s užeta zviždaljke i zabrinuto pogledao mnoštvo ručica na komandnoj ploči obasjanih vatrom što je sukljala iz ložišta.

– Ovu ručicu! Ovu! – vikao je Kendall i upro prstom u jednu od ručica. – Povucite je natrag! Brzo!

Neill dohvati ručicu i snažno je povuče.

– Polagano! – poviče Kendall. – Već smo na mostu!

Bijela para sukljala je iz lokomotive koja se polagano zaustavljala uz silnu škripu kotača. Neill je pogledao kroz prozorčić strojvodine kućice, ali

gusta para i dim zaklanjali su mu vidik.

— Oprezno! Most se njiše! — upozoravao je Kendall. — Pazite!

— Moramo natrag! Što da učinim? — upita Neill.

Upravo u tom trenutku s prikolice je sišao i strojovoda. Neill ga je uhvatio objema rukama i podigao na noge jer je čovjek kliznuo s ugljena, posrnuo i pao.

— Natrag! — poviče Neill.

Strojovoda brzo pogleda van, pa dohvati jednu ručicu. Onda polagano doda paru i lokomotiva krene natrag. Odjednom Neill osjeti da se most naginje u stranu. Kendall urlajući od zaprepaštenja iznova povuče signalno uže. Strojovoda ga udari pesnicom tako da je odletio u stranu i pri tome glavom udario o metalnu šipku na krovu.

Do zaprepaštenih ljudi u lokomotivi dopre strašna lomljava. Most je naposljetku poputio i radilo se o trenutku kad će se survati u ponor.

Očajničkom kretnjom strojovoda gurne ručicu svom snagom naprijed. Istodobno iz tijela velike lokomotive odjekne zvuk nalik neopisivoj grmljavini, a onda snažnim trzajem lokomotiva naglo odgurne oba vagona. Platforme i kvačila vagona se sudare dok su vagoni poletjeli svom brzinom natrag.

Gotovo istodobno most se srušio u ponor.

Moramo se barem izvući iz ovog procijepa — dovikne Neill strojovodi — Steynerovi su ljudi zasigurno još u blizini. Barem pokušajmo umaknuti im.

Strojovoda pogleda kroz prozor, a onda se okrene Neillu i odmahne glavom.

— Nećemo uspjeti — uspon je previše strm.

Neill ode do one strane lokomotive uz koju je stajao Kendall i pogleda kroz prozorčić. Steynerovim ljudima nije bilo ni traga. Kad su zatim prošli pokraj vatre što su razbojnici bili zapalili kao upozorenje drugovima, ni tu više nije bilo nikoga.

Strojovoda je povukao kočnice. Vlak je uskoro stao.

Neill skoči na željeznički nasip i potrči prema posljednjem vagonu. Jenny se nagnula kroz prozor.

— Što je? Zašto smo stali? — ispitivala je. — Razbojnici su zasigurno još u blizini.

— Sidite, vožnja je završena. Kotao je prazan.

Jenny je nestala s prozora i ubrzo se pojavila na platformi. Neill joj pomogne sići, a onda zajedno otrče do lokomotive.

* * *

Steyner je bijesno buljio u prugu sve do procijepa u kojem se vlak zaustavio.

— Ne samo što su se nitkovi oslobodili, nego su se gore zaustavili i ismjehuju nas — ljutio se. — Nat, Geroge, Bruce, po-

sebno ti, Bruce, nadam se da ćete mi rastumačiti kako se takvo što moglo dogoditi!

— Nisu se zaustavili da bi nam se ismjeivali nego ne mogu dalje — objasni George.

— Nemaju više vode pa su morali stati. Pogledajte onu gomilu žara uz prugu — pokazao je rukom. Sve su to morali izbaciti kako ne bi odletjeli u zrak.

— Naprijed! — zapovjedi Steyner.

Potjerali su konje i požurili uz prugu prema procijepu. Ispred lokomotive razdvoje se u dvije grupe, kako bi opkolili vlak s obje strane, ali u lokomotivi zatekoše samo Kendalla.

— Otrčali su dublje u kanjon! — spremno dojavio Kendall, iako je još trenutak prije Steyneru želio najstrašnju smrt.

Razbojnici su projahali kraj njega i pojurili za trojicom odbjeglih uopće se ne osvrnuvši na Kendalla čiji su se povici i ogorčene kletve izgubili u buci topota kopita.

Nisu stigli daleko. Ubrzo se na drugoj strani kanjona pojavio snop svjetlosti neke lokomotive.

Steyner je odmah zaustavio konja, a i ostali potegnuše uzde.

— Razdvojimo se! — naglo će Steyner. — Možda nalete na ovaj vlak.

Gotovo istodobno vjetar donese dugački zvižduk i cviljenje kočnica, a zatim začuše

kako vagoni udaraju jedan o drugi.

— Do vraga! — preplaši se Geroge — pa ovo nije samo lokomotiva nego cijeli vlak. Pogledajte! Imaju i konje u teretnim vagonima. Pa ovo je potjera! Moramo što prije nestati! Požurite!

Steyner bijaše previše bijesan da bi odmah poslušao. Previše je toga dosad izgubio i zato je htio slaviti barem jednu pobjedu.

Kad se vlak pojavio iz sjene stijena obasjanih mjesečinom i kada je Steyner ugledao kako je dugačak, naposljetku se urazumio. Još se jednom bijesno okrenuo a potom podbo konja i odjahao.

Ostali razbojnici krenuše za njime. Pisak viždaljke nailazećeg vlaka pratio ih je dok su nestajali u noći.

* * *

— Vlak iz Saratoge! — oduševljeno je povikao izmoreni strojovođa i rukom pokazao u kanjon. — Spašeni smo!

Neill i Jenny naslonili su se na stijenu i odahnuli. Ni stotinjak metara daleko ugledaju jahače. Neill je znao da razbojnici sada očito zaprepašteno bulje u nailazeći vlak, ali ipak nije htio ništa riskirati, pa upozori strojovođu i Jenny neka se sklone kako u posljednji trenutak ne bi bili otkriveni i ubijeni.

Odjednom razbojnici okrenuše konje i urone u tamu.

— Moramo zapaliti signalnu vatru — odluči Neill i sagne se da potraži drva. — U protivnom bi se moglo dogoditi da se sudare s ovom našom olupinom.

— Sve su već uočili — umiri ga strojovoda. — Već naveliko koč. Vjerojatno pretpostavljaju da preko ponora više nema mosta.

Neill se postavio na prugu i počeo mahati. Strojovoda i Jenny mu se pridruže.

Tri minute poslije vlak se uz silno pištanje i cviljenje zaustavi pred njima. Šerif iz Saratoge, njegovi ljudi, osoblje željeznice... svi skoče s vlaka i potrče u susret ljudima na pruzi koji su zaslijepljeni jakim svjetlom iz reflektora lokomotive pred njima pokušavali doći do vlaka.

Kratko su se pozdravili, a onda Neill ukratko ispriča sve što se dogodilo. Nekoliko minuta zatim šerif Henderson je već dijelio prve zapovijedi.

Dao je da se otkvače vagoni, kako bi se mogli iskrcati konji, lokomotiva je odgurala prednji vagon sve do ponora, a ljudi sa željeznice počeli su ispaljivati rakete za upozorenje kako bi upozorili i zaustavili vlak iz Laramieja koji se ubrzo pojavio na drugoj strani ponora i pravodobno zaustavio. Povici odjeknuše iznad ponora i ubrzo svi bijahu silno zaposleni i uzrujani.

Ljudi iz potjere uz pomoć turpije oslobode Kendalla i odvedu ga u drugi vlak. Nekako otupio na sve oko sebe ali očito sretan što je ipak spasio živu glavu, mirno i bez protivljenja dao se zatvoriti u jedan vagon.

Šerif iz Saratoge krenuo je još iste noći za razbojnicima, a Neill mu se pridružio.

Do svitanja jahali su prema sjeveru, jer je šerif vjerovao da će se Steyner pokušati zasigurno skloniti u mnogobrojnim procijepima, kako bi se najprije družina oporavila od zadobivenog udarca.

* * *

Kada su progonitelji zaustavili konje i sjahali, nalazili su se tri milje južno od planina Sheephead.

— Mislim da bismo ovdje mogli naići na tragove. Što vi mislite? — upita šerif Neilla.

— Vjerujete li da su otišli u Cabin City? — nasmiješio se Neill.

— Da. Često sam bio gore i razgledavao one ruševine. Naravno, dosad nisam imao sreće, ali uvijek bih naišao na nešto zanimljivo. Jednom sam pronašao vreće za hranu, drugi put prazne konzerve, a svaki put konjski izmet. Uvijek!

Za sat vremena krenuše dalje. Već je bilo podne kad su naišli na prve tragove. Steyner bijaše razdijelio ljude u dvije grupe, kako bi zavarao potjeru.

— On je stari vrag, vičan najraznovrsnijim smicalicama, ali ovaj put mi neće umaknuti — sa smiješkom je rekao šerif.

Najkraćim su putem odjahali u stari grad, kamo stigoše u svitanje. Steyneru i njegovim ljudima nije bilo ni traga. Šerif je dobro poznavao grad. Odredi kamo se tko treba skloniti, a Neill i on uđu u nekadašnji salun.

Čekali su tako neko vrijeme. Onda Neill ustane da bi izišao i pogledao što se događa, ali ga šerif zadrži riječima:

— Još dva sata, Mac

Neill ga je začuđeno pogledao pa sjeo.

Dva sata poslije šerif ustane iza napol raspadnutog točionika i položi na nj vinčesterku.

— Sada možete pogledati ima li koga — reče i namigne Neillu.

Neill izide, zastane u koraku, pa brzo skoči natrag, jer su Steyner i njegovi ljudi upravo ujahivali u grad. Brzo pograbi vinčesterku i hitro se vrati do točionika.

— Poznajem sve ovdašnje putove — smješkao se šerif zadovoljno. — I sam sam često jahao ovim predjelom i zato znam da su im konji sada do krajnosti iscrpljeni. Iduća četiri sata nitkovi se neće moći ni pomaknuti. Steyner je silno pogriješio što nas je želio zavarati. To ga je stajalo vremena i snage njegovih konja, a sve mu eto, bijaše uzalud.

— Na njegovu mjestu ja ne bih dojahao ovamo.

— Ni ja, ali tako je to. Svaki si nitkov kad tad slomi šiju na vlastitoj nesmotrenosti.

* * *

Odjeknu topot konjskih kopita. Neill i šerif se sagnu. Ispred odavno razbijenih prozora i vrata nekadašnjeg saluna pojave se razbojnici.

Zaustavili su konje i sjahali. Bunar nije s vremenom presušio i voda je bila pitka, pa su napojili konje i osvježili se.

Šerif pokaza Neillu prstom iza sebe, pa prošapće:

— Straga je podrum. Unutra su nitkovi pohranili viski i namirnice, a to znači da će svakako ući ovamo.

Steyner i Bruce djelovahu izmoreno dok su ulazili u salun. No još na vratima zastanu, jer su ugledali šerifa i Neilla kako se uspravljaju iza točionika i podižu puške. S tim susretom nisu računali ni u najgorom slučaju.

Opkoljeni ste Steyner, — mirno će šerif. Ne preostaje vam drugo nego da se predate.

Razbojnik je pogledao naizmjenično šerifa i Neilla.

— Tako sam zamišljao naš ponovni susret — nasmiješi se Neill.

— Steyner, predajte se, gotovo je — ponovi šerif.

Vani se ogласiše pucnji i Neill vidje kroz prozor kako Steynerovi ljudi bježe u zaklon. Povici i psovke dopriješe u sa-

lun. Steyner i Bruce se napokon pokrenu. Skoče svaki u jednu stranu i potegnuše revolvere.

Šerif odmah zapuca, ali promaši. Međutim, jedan metak ispaljen iz Neillova revolvera pogodi Brucea u glavu, a drugi odgurne Steynera u zid upravo u trenutku kada je vođa razbojnika namjeravao zapucati. Zabuđen i pomalo uplašena izraza lica potražio je oslon na zidu, ali mu koljena pokleknuše. Ispustio je revolver, pao na tlo i ostao ležati licem okrenutim prema podu. Očajnički se pokušao uspraviti, nekoliko puta trzne... a onda se više nije pomakao.

Šerifovi su ljudi zaustavili Steynerove razbojnike, koji su se pokušali razbježati na sve strane i iz zaklona suprotstaviti nenadanom napadu.

Nitko od njih još nije znao da su njihov vođa i Burce već mrtvi. Nitko je prilično očajnički zazvao, kao da traži pomoć ili čeka neku zapovijed, ali odgovora nije bilo.

— Hajdemo, Mac — javi se šerif iza točionika i krene naprijed.

Neill naumi poći za njim, ali uto se na vratima pojave trojica razbojnika. Odmah počnu pucati kao ludi i sami uplašeni prizorom koji im se pružao pred očima.

Šerif se ranjen sruši a Neillova vinčesterka zapuca. Prvi razbojnik padne pogođen.

Drugi zastenje, otetura u stranu i ispusti pušku da bi se uhvatio za stol, ali ga promaši i padne. Treći je shvatio da nema izgleda pa podigne ruke i ispusti oružje. Nekako istodobno i vani pucnjava umukne.

S vinčesterkom spremnom da svaki trenutak zapuca Neill izide iza točionika. Ugleda šerifove ljude kako sa svih strana idu prema salunu.

Steynerovi razbojnici koji su preživjeli okršaj podignu ruke, odlučivši da dalje ne izlažu život opasnosti.

Neill pride šerifu, kojega je metak ranio u lijevu natkoljenu, i pomogne mu da ustane. Dok je naslonjen o Neillovo rame izlazio iz saluna, šerif je psovao i mrmljao.

X

Steynerovi razbojnici bijahu napokon svladani. Zajedno sa šerifom Neill je odjahao u Saratogu i idućeg dana krenuo na kolodvor da se ukrca u prvi vlak za Table Rock. Tu ugleda Jenny.

Nasmiješila mu se i prišla.

— Dobar dan, Mac — pozdravila ga je uz najljepkiji smijeh koji je u životu vidio. — Drago mi je da vas vidim.

— I meni je drago — toplo će Neill, podigne šešir i osjeti kako mu se stisnulo grlo.

Činilo mu se da više ne može izgovoriti ni riječi.

ALEXIS MONTSERRAT

novi je serijal našeg renomiranog crtača stripova Julesa Radi-lovića, koji on crta za »Naš strip« po sce-nariju Zvonimira Furtingera. Čitaoci »Na-šeg stripa« će u epizodama od po dvana-est stranica moći pratiti pustolovine spret-nog i domišljatog Alexisa i njegove tajnice. **ALEXIS MONTSERRAT**, novi junak doma-ćeg stripa u reviji

naš strip

– Moj vlak polazi tek za tri sata, ali sam došla da bih vas još jednom vidjela.

– Putujete u Laramie? – u nedoumici će Neill.

Pitao se kako je moguće da je upravo njega radi došla ovamo. To ga je silno zbunilo ali istodobno i obradovalo.

– Da, rekla sam vam da idem u Laramie.

Vlak za Table Rock upravo je ušao u kolodvor.

– Hajdemo – nasmijala se žena. – Vaš vlak neće čekati da se vi priberete od čuđenja – dodala je i uhvatila ga ispod ruke.

Pred vlakom Neill odluči da riskira. Uhvatio ju je za ramena, zagrlio i poljubio.

– Dodite u Table Rock – prošapće. – Molim vas.

Nasmijala se i kimnula.

Morao je ući u vlak.

Jenny se odmaknula u stranu i mahnula mu.

– Za četiri mjeseca vratit ću se iz Laramieja! – povikala je dok je vlak već kretao.

– Čekat ću vas na kolodvoru – Neill se nasmijao. – Hoćete li sići u Table Rocku? Mogli biste ostati nekoliko dana kod nas...

– Da, sići ću. Sigurno ću sići... i ostati kod vas – doda, ali to on više nije mogao čuti.

Vjetar je progutao posljednje riječi ali su njene oči govorile dovoljno.

U PRIPREMI:

Everet Jones:
TAJANSTVENI LIJES

ALEXIS MONTSERRAT

novi je serijal našeg renomiranog crtača stripova Julesa Radi-lovića, koji on crta za »Naš strip« po sce-nariju Zvonimira Furtingera. Čitaoci »Na-šeg stripa« će u epizodama od po dvana-est stranica moći pratiti pustolovine spret-nog i domišljatog Alexisa i njegove tajnice. **ALEXIS MONTSERRAT**, novi junak doma-ćeg stripa u reviji

naš**strip**